

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΓΕΟΓΡΑΦΙΑ

Αὐτὰ τὰ ἔργονα μῆρες — ἄρες,
ποῖος λιγὸν, ποῖος πῶλ, ὅλοι οἱ
χωριανοὶ. Καὶ ὅτενα μεσολαβοῦ
ς ἓνα κενὸ γιὰ ὅλους, πῶ κλεῖ
νόναν· μ' ἓνα ἀπόστον περισσότερο
κὸ πῶ κανεὶς δὲν τὸ περιμεν.
Ἡ Ἄννουλα εἶχε φύγει γιὰ τὴν
Ξενιτιά. Ὁ Εὐατέρης ὁ Σπανός,
σ' ὁλὼν τὸς ἐρωτηματικὰς μοτιές
ἀφαντοῦας μὲ μὴ οἰσιπὴ γεμίστη
ἀξιοπρίεστη. Ἄνδρεσσα στ' ἀπὴ
λαί του, στὰ γεννημάτα του, στὰ
ζα του, στὴ γυναικά του καὶ στίς
τρεις κόρες του — ἡ τέταρτη εἶ
χε φύγει μακριὰ, περὰ ἀπὸ τίς
βουλῆσας, στήν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ
κοσμοῦ... — ἔβαλοὐδουσε τὴν
ἡσυχὴ καὶ ἀρχοντικὴ ζωὴ του, χω
ρὶς τίποτε νὰ τοῦ παραχθῇ τὴν καρ
διά — ἔτσι φαίνονταν τοιαύτην ἡν
— καὶ χωρὶς καμμίαν δοῦντερη
ροῖδα νὰ σκάθῃ τὰ μάγουλά του.
Ἐκεῖνο ὅμως πῶ δὲν ἤφταναν
ἡ χωριανὸν, τῶτερε τόσο καλὰ ὁ
Παναγιώτης, γιὰτὸ ἓν εἶχε ζῆσαι.
Ἡ Ἄννουλα εἶχε φύγει γιὰ τὰ
ἐξῆς, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν
ἐξῆσση. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἀλ

Ἦναις α'Εκεῖνοις ἀξέστος δχι
λά μάλλον ἔην θύραρον ὥω, μί
κλινῆν δχι πάλι θωρίστερη ἀπὸ
σε μὲ τὴν πάροδο μόνον τὴν αἰ
της, τίς οἵποις δὲν εἶχε στήν
Ἄ ἔρωας αὐτὰς ἦταν, ἔδεισαν
πρωτόγονος ἀνδρας δὲν ἤξερε γὰ
ρη κ' ἐκπαρῶσαν μὲ ἀπαρῶρε
πῇ τὰ τόσα τρυφερά ἐρωτικά λό
ῶτατόα, τὴν ἀγαπῶσα. Κατα
ῶς ἐκείνην πρὶν ἀπὸ τὴν αὐτὸ τ
λες καταφύγιον, ἀναγκάζονταν νὰ
θορ, ἔμενε ὄγκυρνος, δίπλα τῆς
προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ θῆρια καὶ ἀπὸ
τῶν τὰ τὰ μύρια τὸν ὥς τὸ πρῶ
τὴν κυρία του, ἔτοιμος νὰ ὀρμη
ῶται ἐξερῶνται ἀ' αὐτοῦς ἀν

Ὁ πρωτόγονος ἔρως

ὁ Ἰωάννης, τὴν ἡγομένης. Καταλαβαίνοντας τὴν ἀδυναμία τῆς ἑσπέρης φεκέλιμ πριν ἀπὸ τὸν αὐτὸν του. Καὶ ὅταν, μὴ ἔχοντας ἕνα ἀσφα-
λὲς καταφύγιον, ἀναγκάζονται νὰ περάσῃ μαζὶ τῆς τῆς νύχτας στὸ θάλα-
σσαν, ἔμενε ἄνθρωποι, διπλὰς τῆς, καθίσταμεν καταγλιγ, γιὰ νὰ
προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ θῆρια καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ψάχνοντας τὸ σκο-
τάδι μὴ τὰ μάτια του ὥς τὸ πρῶτο, σὺν ἑνὶ μολασσὰ πού φανερύει
τὴν κυρία του, ἔτοιμος νὰ ὀρίσῃ γιὰ τὴν ὑπερσπουδαίαν
ἔσπερον ἀδελφὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὸν ἀπὸ τὸν του.

☆ ἡ ἀπορία τοῦ
 ἁγίου. Ἀκόμα καὶ οἱ βασιλεῖς, δ
 τὰν τοὺς κατατρέχει ἡ μοῖρα, γ
 νονται μικρότεροι καὶ ταπεινοί, γ
 ☆ Ὁ θρόνος ἀσκαπίζει μὲ
 σκία τοῦ πολλὰ ἐγκλήματα, π
 ☆ Ὁ φιλόδοξος ἄνθρωπος εἰ
 ἔσθ' ἄνθρωπος σκληρός. ΜΟΝΤΙ

— Πού θὰ πάμε;
— Πάμε σὲ μιὰ ἐπιθεώρησι;
— Λαϊκὸν θέαμα.
— Πάμε στὴς Κυβέλης;
— Ἢμου ἐν τὴν πρεμιέρα.
— Πάμε στὴς Ἀνδρεάδη.
— Καὶ ποῦ θὰ πάμε;

— Παναγιώτη!
— Τί είναι, Σουσου;
— Δέν φαντάζομαι ὅτι θά γίνης σάν
καί αὐτοὺς τοὺς γελοίους πού γελούν ἐπὶ
τὰς πλατείας καὶ τὰ ὑπερώα. Αὐτοὶ ὅλοι
εἶνε ἀνθρώποι καὶ παρεκρίει. Δέν θά γί-

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

— Είπε ανυπόφορη η γυναίκα μου όταν με
λε για τον πρώτο άνδρα της!

— Αυτό δεν είναι τίποτε... Ν' ακούσω
τη δική μου πόδι μιλάει για μέλλον που θα πο
ση έπεται από μένα!

175

110v

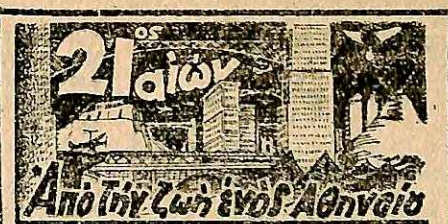
Πολύτιμον απόκτημα

ρὰ τὰ περσικά, τοῦ ἐπεβάλλετο.
Ὁ ἕξνος ἄκουσε καὶ ἡ θλίψις ζωγραφίστηκε
στὴν ὥραία του φυσιογνωμία. Πρὸ πάντων ἡ
θανατική καταδίκη τοῦ Κροίσου ἐφάνηκε νὰ
τὸν συγκίνηι ἐξαιρετικά. «Ἐξάφνα ὅμως τὸ
πρόσωπό του ἔγινε χαρμῶδες.

— Παράξενοι ψιθύρισε ὁ Καμψύσης. Ποιῶ

2. PARIS

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΑ

γράφεται ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Καλοκαιριάτικο απομεινέμα
ρο. 'Εκείνη κι' 'Εκείνος πλανή
δονται στην ησυχία της έξοχης
ψυδριζόντας κάπου - κάπου
κατέναν έρωτικό λόγο. Ζήτη
φοβερή, ανυπόφορη, άφάντα
στη. 'Ο δύναν ήλιος σαν έχθρος
λυσσασμένος, πετροβολάει τη
γή με τις τελευταίες καυτερές
του ακτίνες. 'Εκείνη προσπα
θεί ματαιώς να δροσιστή με
μια μικρούλα γιαπωνέζικη
δεντάγια. 'Εκείνος με το σασ
κάκι του δγαλμένο και το κολ
λάρο του άνοιχτό, αφήνει να
σταθούν στη γή οι θρόμβοι του
Ιδρώτος του.)

ΕΚΕΙΝΗ: Ζέστη όμως.. Φο
δερώ ζέστη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι περι
πατος αυτός, είναι ψήσιμο σε
δυνατή φωτιά. Σε λίγο θα
ροδοκοκκινίσουμε και θα γίνω
με μαλακό σαν καλοψημένα
γουρουνόπουλα. Οι πατάτες μό
νο θα μās λείπουν για γαρ
νιτούρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' αγαπάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν σου πώ κι'
δτι σ' αγαπάω, τότε βράστα!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στη ζέστη που
τσουρουφλίζει τη γή, θα προ
σπεθί και ή έρωτική μας φλό
γα. Τότε δεν μās γλυτώνουν
ούτε σαραντά άντλίες. Θα γί
νωμε παρανάλαμα του πυρός.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θές να γίνει;
Καλοκαίρι είναι, ζέστη, θα κά
νη. Μήπως θέλετες οι έρωτες
να διακόπτονται το καλοκαίρι
και να ξαναρχίζουμε το χειμώ
να, όπως τα σχολεία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι κι' αυτό
μια ιδέα. 'Εγώ όμως, άλλο θέ
λω να πώ: "Ολ' αυτά — ήλι
ος, ζέστη, ιδρώτας — είναι δη
μιουργήματα της ημέρας. 'Η
νύχτα απαλάνει και εξιδανί
κεύει κάπως όλες αυτές τις
άβυσσότητες. 'Ο λίδας ξαναγυρί
ζει για λίγες ώρες στα παρά
λια της 'Αφρικής, το θερμόμε
τρο καταβαίνει τρείς τέσσερις
βαθμούς και ή δαναυσότης του
μεγάλου αυτού δαρδάρου που
λέγεται ήλιος, δίνει τη θέσι
της στη χλωμή ευγένεια του
φεγγαριού..

ΕΚΕΙΝΗ: "Ολ' αυτά είναι πο
λύ καλά, αλλά ξέρεις ότι νύ
χτα δεν είναι δυνατόν να γυρί
σους δρόμους. 'Ο μπαμπάς
γυρίζει στις έννέα, και μās
θέλει όλους στο τραπέζι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνει πολύ
έσχημα, όπως, άλλως τε, κι'
όλοι οι άνθρωποι. Το κανονικό
θα ήταν, τουλάχιστον τους
δύο μήνες της μεγάλης ζέστης
ή ζωής ν' αναποδογυρίζεται κα
νονικά. Οι Τράπεζες και τα δη
μόσια γραφεία να εργάζονται
έννην ή το βράδυ με πέντε τα
ξημερώματα, οι μπαμπάδες να
γυρίζουν με την αγωγή στο
σπίτι τους χωρίς τον κίνδυνο
να τους πιασούν ή πριγκίπισ
σα.

της μαμάς, άφου αυτή θα είναι
ή κανονική τους ώρα, και οι
έρωτευμένοι να οργανώνουν άγ
καλιασμένοι τις έξοχες, με τη
δρσσερή νυχτερινή αύρα για
χάδι τους και τ' άσημια της
σελήνης για φωτισμό τους.
'Ετσι και ό έρωτας θα μένε ά
σπρος και φρέσκος και όχι τώ
ρα, που κοντεύει να μοιάση σε
μαδημένη φραγκόκοττα μέσα
στο λιπούρι..

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' άρέσει πολύ ή
νύχτα, βλέπω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν μ' άρέση!
Πιστεύω, ούτε λίγο, ούτε πολύ,
πώς ό Θεός έφτιαξε τη μέρα,
και ύστερα για να εξιλεωθή
γι' αυτό το τρομερό του άδικη
μα έναντίον του ανθρώπου κι
επειδή πάντα τ' άρέσει να
διατηρή μιάν Ισορροπία όμορ
φίας και άσκήμιας στη γή, έ
φτιαξε τη νύχτα. Καί στη νύ
χτα έπεφύλαξε το μεγάλο, τον
τεράστιο ρόλο της ζωής. 'Η Ι
στορία γράφεται τη νύχτα. 'Ο
λα τα γεγονότα, απ' τα πολιτι
κά ως τα έρωτικά, απ' τις

ΕΚΕΙΝΗ: Ζέστη όμως.. Φο
δερώ ζέστη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι περι
πατος αυτός, είναι ψήσιμο σε
δυνατή φωτιά. Σε λίγο θα
ροδοκοκκινίσουμε και θα γίνω
με μαλακό σαν καλοψημένα
γουρουνόπουλα. Οι πατάτες μό
νο θα μās λείπουν για γαρ
νιτούρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' αγαπάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν σου πώ κι'
δτι σ' αγαπάω, τότε βράστα!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στη ζέστη που
τσουρουφλίζει τη γή, θα προ
σπεθί και ή έρωτική μας φλό
γα. Τότε δεν μās γλυτώνουν
ούτε σαραντά άντλίες. Θα γί
νωμε παρανάλαμα του πυρός.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θές να γίνει;
Καλοκαίρι είναι, ζέστη, θα κά
νη. Μήπως θέλετες οι έρωτες
να διακόπτονται το καλοκαίρι
και να ξαναρχίζουμε το χειμώ
να, όπως τα σχολεία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι κι' αυτό
μια ιδέα. 'Εγώ όμως, άλλο θέ
λω να πώ: "Ολ' αυτά — ήλι
ος, ζέστη, ιδρώτας — είναι δη
μιουργήματα της ημέρας. 'Η
νύχτα απαλάνει και εξιδανί
κεύει κάπως όλες αυτές τις
άβυσσότητες. 'Ο λίδας ξαναγυρί
ζει για λίγες ώρες στα παρά
λια της 'Αφρικής, το θερμόμε
τρο καταβαίνει τρείς τέσσερις
βαθμούς και ή δαναυσότης του
μεγάλου αυτού δαρδάρου που
λέγεται ήλιος, δίνει τη θέσι
της στη χλωμή ευγένεια του
φεγγαριού..

ΕΚΕΙΝΗ: "Ολ' αυτά είναι πο
λύ καλά, αλλά ξέρεις ότι νύ
χτα δεν είναι δυνατόν να γυρί
σους δρόμους. 'Ο μπαμπάς
γυρίζει στις έννέα, και μās
θέλει όλους στο τραπέζι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνει πολύ
έσχημα, όπως, άλλως τε, κι'
όλοι οι άνθρωποι. Το κανονικό
θα ήταν, τουλάχιστον τους
δύο μήνες της μεγάλης ζέστης
ή ζωής ν' αναποδογυρίζεται κα
νονικά. Οι Τράπεζες και τα δη
μόσια γραφεία να εργάζονται
έννην ή το βράδυ με πέντε τα
ξημερώματα, οι μπαμπάδες να
γυρίζουν με την αγωγή στο
σπίτι τους χωρίς τον κίνδυνο
να τους πιασούν ή πριγκίπισ
σα.

πολεμικές επιθέσεις ως τα φι
λιά, νύχτα σχεδιάζονται και
νύχτα, ή το πολύ - πολύ αούή
έκτελούνται. 'Ο Ιπποτισμός νύ
χτα άκονίζει το σπαθί του κι'
ό Ρωμαίος νύχτα άγκιστρώνει
τη μεταξωτή του σκάλα στόν πα
ράθυρο της 'Ιουλιέτας, ανά
μεσα στις περιπλοκάδες και
στά γιασεμιά. Νύχτα ό τροβα
δόρος κουντίζει την κιθάρα
του και νύχτα ή έγκλειστη έρω
τευμένη προβάλλει πίσω από
τα παράθυρα του πύργου της
για να τον άκούση. Νύχτα όρ
γιάζει ό έρωτας, έλεύθερος κι
άσυδωτος και νύχτα γεννιέται
ή καινούργια ζωή απ' τα σπλά
να της γυναίκας. Νύχτα διλι
σθαίνει ό Λόεγκριν, επάνω στόν
κύνιο, ανάμεσα στα νούφαρα
της λίμνης, νύχτα αναδύεται ή
'Αφροδίτη άνάμεσα απ' τα νε
ρά του Αιγαίου που της στο
λίζουν τη ροδαλή γυμνότητα
με μυριάδες διαμαντίνα, νύχτα
δουλεύει ό σοφός μέσ' στο έρ
γαστήριό του για την καλύτε
ρευσι του ανθρώπινου γένους,
και νύχτα γίνονται οι στίχοι
και ξεπροβάλλουν δειλά μέσα

ΕΚΕΙΝΗ: "Ολ' αυτά είναι πο
λύ καλά, αλλά ξέρεις ότι νύ
χτα δεν είναι δυνατόν να γυρί
σους δρόμους. 'Ο μπαμπάς
γυρίζει στις έννέα, και μās
θέλει όλους στο τραπέζι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνει πολύ
έσχημα, όπως, άλλως τε, κι'
όλοι οι άνθρωποι. Το κανονικό
θα ήταν, τουλάχιστον τους
δύο μήνες της μεγάλης ζέστης
ή ζωής ν' αναποδογυρίζεται κα
νονικά. Οι Τράπεζες και τα δη
μόσια γραφεία να εργάζονται
έννην ή το βράδυ με πέντε τα
ξημερώματα, οι μπαμπάδες να
γυρίζουν με την αγωγή στο
σπίτι τους χωρίς τον κίνδυνο
να τους πιασούν ή πριγκίπισ
σα.

στην κοιμισμένη φαντασία του
ανθρώπου τα όνειρα... Είναι να
μην την αγαπώ, λοιπόν, τη νύ
χτα;

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολο
γάκι του χεριού της): "Εγώ
τη μισώ, γιατί μās χωρίζει..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εννην παρά τέ
ταρτο. Καί, όπως σου είπα,
ό μπαμπάς κάθεται στο τραπέ
ζι έννην άκριβώς.

('Εκείνος από μέσα του βλα
στημάει όχι τη νύχτα, αλλά
τόν μπαμπά της και την άφή
νει να φύγη μέσ' στ' άσημια
του φεγγαριού.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

★ Για να θυγάτε λεκέδες
κρασιού από λευκά ή έμπορμέ ύ
φάσματα, άρκει να τα τρίψετε με
ζεστό γάλα, έως ότου φύγουν τέ
λειώς. 'Επειτα, ξεπλένετε το με
ρος εκείνο με κρύο νερό.

★ Δεν πρέπει να καθορίζετε

ΕΚΕΙΝΗ: Μου γράφει τα
κτικα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμ' αυτό είναι
υπέροχο, είναι ανέλπιστο!

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπετε λοιπόν
ότι συμφωνείτε; Από τις διά
φορες χώρες 'Ασίας μου γρά
φει τακτικά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα μπορού
σα ποτέ να φαντασθώ πού ή
μια κυρία που ό άνδρας της
ταξιδεύει διαρκώς σε χώρες τό
σο μακρινές.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει χαρι
τωμένα):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί γι' αυτό
θα μού επιτρέψετε να σας κά
νω μια σοβαρή πρόταση..

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει άκό
μη πιο χαριτωμένα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιά και έτυχε
να γνωριστούμε θα σας παρα
καλέσω πολύ να μού δινετε τα
γραμμάτια του άνδρος σας, στα
γράμματα του άνδρος σας, που
θα είναι σπάνια. Είμαι συλλέ
κτης γραμματοσήμων.

ΕΚΕΙΝΗ (κόκκινη από τον
θυμό): 'Ορίστε! Δεν σας είπα
πώς θα μού κάνετε καρμιά πρό
τασι από τις συνηθισμένες;
(Σηκώνεται). Καί θα με ά
ναγκάσετε να φύγω; Χαίρετε,
κυρία συλλέκτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μένει με άνοι
χτό το στόμα, μη μπορώντας
να καταλάβη για ποιόν λόγο
έβωωσε ή κυρία).

ΜΑΣ & ΑΛΕΞ ΠΙΣΕΡ

Μια σοβαρή ΠΡΟΤΑΣΙΣ

ΞΕΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

('Η σκηνή σ' έναν δημόσιο
κήπο του Παρισιού, ένα φθινό
πωρινό πρωί. Μιά κυρία κάθε
ται μόνη της σ' ένα παγκάκι.
'Ενας νεαρός πλησιάζει και
την χαιρετά).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρντόν, έπιτρέ
πεται να καθίσω, κυρία μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Παρακαλώ...

Λάβετε όμως ύπ' όψιν ότι δεν
θα δεχθώ τίποτε προτάσεις
απ' αυτές που κάνετε εσείς οι
άνδρες όταν ιδήτε μια κυρία
μόνη. Θα με άναγκάσετε να
φύγω από το ώραίο αυτό μέ
ρος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έπιθυμώ
καθόλου να σας άνησυχώσω, κυ
ρία μου. Είμαι και εγώ πολύ
σοβαρός κύριος.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό το βλέπω
και φαντάζομαι ότι και εσείς
θα είδατε πώς έχετε να κάνετε
με μια κυρία που καθώς πρέ
πει. 'Εντιμη δε πρό παντός, γι
ατί είμαι παντρεμένη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως πρόκειται
νάρθή ό σύζυγός σας;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, καθόλου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο άφηρημέ
νος): Αυτό είναι εύχρηστο.

ΕΚΕΙΝΗ: Για ποιόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για όλους μας.

ΕΚΕΙΝΗ (τόν άγριοκυττά
ζει): Είναι στις 'Ινδίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Απέχει δηλαδή
απ' εδώ χιλιάδες χιλιόμετρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Χριστάς! 'Αλλά
έχω άποδείξεις πώς μ' αγαπά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (έκπληκτος):
Τί υποδείξεις έχετε, άν έπιτρέ
πεται;

ΕΚΕΙΝΗ: Μου γράφει τα
κτικα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμ' αυτό είναι
υπέροχο, είναι ανέλπιστο!

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπετε λοιπόν
ότι συμφωνείτε; Από τις διά
φορες χώρες 'Ασίας μου γρά
φει τακτικά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα μπορού
σα ποτέ να φαντασθώ πού ή
μια κυρία που ό άνδρας της
ταξιδεύει διαρκώς σε χώρες τό
σο μακρινές.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει χαρι
τωμένα):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί γι' αυτό
θα μού επιτρέψετε να σας κά
νω μια σοβαρή πρόταση..

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει άκό
μη πιο χαριτωμένα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιά και έτυχε
να γνωριστούμε θα σας παρα
καλέσω πολύ να μού δινετε τα
γραμμάτια του άνδρος σας, στα
γράμματα του άνδρος σας, που
θα είναι σπάνια. Είμαι συλλέ
κτης γραμματοσήμων.

ΕΚΕΙΝΗ (κόκκινη από τον
θυμό): 'Ορίστε! Δεν σας είπα
πώς θα μού κάνετε καρμιά πρό
τασι από τις συνηθισμένες;
(Σηκώνεται). Καί θα με ά
ναγκάσετε να φύγω; Χαίρετε,
κυρία συλλέκτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μένει με άνοι
χτό το στόμα, μη μπορώντας
να καταλάβη για ποιόν λόγο
έβωωσε ή κυρία).

ΜΑΣ & ΑΛΕΞ ΠΙΣΕΡ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

Εμοιαζαν άρκετά. Βεργο
λυγερές και οι δυό, έαν
θές, είχαν κάτι το αιθέριο
στο σώμα και στο πρόσωπο.
Τα μάτια όμως της μεγάλης,
της Μάρθας, έλαμπαν πιο βα
θεία από τα γελαστά μάτια
της μικρής, της Λίνας. Καί
στον χαρακτήρα είχαν άρκετή
διαφορά. Σοβαρή ή Μάρθα,
τα έπαιρνε όλα βαθεία, ενώ ή
Λίνα γελούσε. 'Η ζωή γι' αύ
τήν ήταν ένα άδιάκοπο γλέν
τι. Την αγαπούσε ή μεγάλη πο
λύ και ένοιωθε μια βαθεία χα
ρά όταν άκουε το κρυσταλλένιο
της γέλιο. 'Όταν άρραβωνία
στηκε ή Μάρθα με τον 'Ανδρέα
Βαλή, ή Λίνα έκανε σαν τρελ
λή από τη χαρά της. Στην
πρώτη συνάντησι παρουσίσαν
μόνο τη Μάρθα. 'Ο 'Ανδρέας,
νέος άρκετά εύπορος, με μέλ
λον, είπε γρήγορα το ναί, για
τι ή Μάρθα ήταν νύμφη με όλα
τα προσόντα. Την πρώτη φορά
όμως που είδε ό 'Ανδρέας τη
Λίνα, ή Μάρθα σά να παρατή
ρhes πώς τα μάτια του σπηλ
νονταν πιο πολύ στη Λίνα πα
ρά σ' αυτήν. 'Ηταν μια φευγα
λέα έντύπωσις, άρκετή όμως
για να ρίξη κάποια σκιά στην
άνησυχη ψυχή της.

Σ' ένα μήνα ένοιωσε, πώς ά
γαπούσε τον άρραβωνιαστικό
της τρελλά. 'Ηταν κάτι άνα
πάντεχο, κάτι άγριο αυτή ή
άγάπη. 'Όταν τον φιλούσε,
σφιγγόταν επάνω του, έτύλιγε
τα χέρια της στο λαιμό του,
και θα ήθελε να τον κρατή αι
ώνα έτσι σφιγμένον, δικό της.

'Ο 'Ανδρέας όμως άλλαξε γρή
γορα διάθεσι. Καί ενώ ή Μάρ
θα προτιμούσε να καθωνται
στο σαλόνι τους και να λένε
σιγανά, αυτός την έσπώνων
για περίπατο, για κινήματα
γράφο, για χορό. Μαζί τους
πήγαινε και ή Λίνα, γιατί έ
τσι το ήθελαν οι γονείς.

'Η ζήλεια άρχισε σιγά - σι
γά να φαρμακώνη την θερμή
καρδιά της Μάρθας.

Μιά - δυό φορές έκανε με
τρόπο κάποιον ύπαινιγμό στη
Λίνα, ή μικρή όμως γελούσε.
Με φρίκη της ένοιωθε ή με
γάλη πώς μέρα με την ήμέ
ρα, όλη της ή άγάπη για την
άδελφή της, όλη ή άπεραντή
τρυφερότης της, μεταμορφώ
ταν σε μίσος. 'Ηταν φανερό
πώς ή Λίνα διασκόδαζε με αύ
τή την κατάστασι. 'Ισως να
μην αναλογιζόταν τί κακό έ
κανε στην άδελφή της, πόσον
πόνο της προξενούσε. Παιδιά
κιό μωαλό άκόμα, ένοιωθε κά
ποιαν ίκανοποίησι στη ματαιή
οδοξία της, με την προτίμησι
αυτή του 'Ανδρέα, που της φαι
νόταν κιόλας παράξενη.

Είχε συνηθίσει από μικρή

ΕΚΕΙΝΗ: Μου γράφει τα
κτικα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμ' αυτό είναι
υπέροχο, είναι ανέλπιστο!

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπετε λοιπόν
ότι συμφωνείτε; Από τις διά
φορες χώρες 'Ασίας μου γρά
φει τακτικά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα μπορού
σα ποτέ να φαντασθώ πού ή
μια κυρία που ό άνδρας της
ταξιδεύει διαρκώς σε χώρες τό
σο μακρινές.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει χαρι
τωμένα):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί γι' αυτό
θα μού επιτρέψετε να σας κά
νω μια σοβαρή πρόταση..

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει άκό
μη πιο χαριτωμένα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιά και έτυχε
να γνωριστούμε θα σας παρα
καλέσω πολύ να μού δινετε τα
γραμμάτια του άνδρος σας, στα
γράμματα του άνδρος σας, που
θα είναι σπάνια. Είμαι συλλέ
κτης γραμματοσήμων.

ΕΚΕΙΝΗ (κόκκινη από τον
θυμό): 'Ορίστε! Δεν σας είπα
πώς θα μού κάνετε καρμιά πρό
τασι από τις συνηθισμένες;
(Σηκώνεται). Καί θα με ά
ναγκάσετε να φύγω; Χαίρετε,
κυρία συλλέκτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μένει με άνοι
χτό το στόμα, μη μπορώντας
να καταλάβη για ποιόν λόγο
έβωωσε ή κυρία).

ΜΑΣ & ΑΛΕΞ ΠΙΣΕΡ

στην ιδέα ότι ή Μάρθα ήταν ή
πιο όμορφη, έτσι της έλεγε
γαν πάντα, έπιτήδης. Καί τώ
ρα, παραξενεύοταν όταν της έ
λεγε ό 'Ανδρέας πώς είχε αύ
τή έκείνο που έλειπε της Μάρ
θας. Το γέλιο και τη χαρά της
ζωής.

«ΕΙΣΑΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ»

Τό κακό έγινε ένα άπόγε
μα, λίγον καιρό πριν από
την ήμέρα που είχαν όρι
σει για τους γάμους.

'Η Μάρθα με ψυχή φουρτου
νιασμένη, είχε πάει στα μαγα
ζιά. 'Ηξερε πώς έλειπαν και
οι γονείς της και ή υπηρέτρια
και πώς ή Λίνα δρισκόταν μόνη
στο σπίτι, Σπρωγμένη από κά
ποιο σκοτεινό προσάσθημα ή
Μάρθα εύρισε άμέσως σχεδόν
πίσω, άν και είχε πη ότι θα
άργούσε, 'Ανέθηκε, τις σκάλες
πατώντας στις μύτες. 'Όταν
έφθασε στην πόρτα του σαλο
νιού, έκράτησε την άναπνοή
της. Από τον χτύπο της καρ
διάς της έγνώρισε τη φωνή
του άρραβωνιαστικού της.

Και ή φωνή αυτή ήταν γλυ
κειά, σαν χάδι. Ποτέ δεν της
είχε μιλήσει έτσι αυτήνης. 'Ε
λεγε ό 'Ανδρέας:

— 'Αγάπη μου! Γιατί να
μη σε έχω γνωρίσει από πριν;
Γιατί;

Και ή Λίνα άποκρινόταν με
νάκι μισοπαιδιάτικο, μισογυναι
κειό:

— Καί με τη Μάρθα θα εί
σαι εύτυχής.

— "Οχι, έκανε ό 'Ανδρέας
με φωνή τόσο κοφτή, που ή
καρδιά της Μάρθας έπάγω
σε. "Οχι. 'Αν δεν έγνωρίξα έ
σένα, σίγουρα θα αγαπούσα τη
Μάρθα. Μά έσύ είσαι μια μικρή
μάγισσα και ξέρεις να σαγι
νέυης.

— Τί έκανα εγώ; έγέλασε
ή Λίνα. 'Εσύ δεν άρχισες;

— 'Αχ, διαολάκι, διαολάκι!
'Εσύ μπορείς να κολάσεις και
άγιο..

'Εσώπασαν και οι δυό για
μιά στιγμή και ή Μάρθα άκου
σε τον ήχο του φιλιού τους.
'Επειτα πάλι τη φωνή της Λί
νας, δραχνή.

— Με τη Μάρθα πρέπει ό
πωςδήποτε να πανδρευθής, έ;
— Δεν ξέρω τί να κάνω.

'Αν δεν ντρεπόμουν τους γο
νείς σου.. Οι γέροι καταλα
βαίνουν τόσο δύσκολα τους νέ
ους. 'Επειτα συλλογίζομαι και
τη Μάρθα. 'Ισως να είχε δε
σίσει την εύτυχία της σ' αύ
τόν τον γάμο.

— Τί λές; έκανε ή Λίνα
γελώντας. 'Η Μάρθα; Μά δεν
την ξέρεις καλά..

— Αυτή, φαντάζομαι, πώς δεν
θέλει ν' αγαπήση. Δεν είδες
τί ψυχρή που είναι;

'Ο 'Ανδρέας έδίστασε. Με
τά, ρώτησε με άγωνία στη φω
νή:

— 'Όποτε λές να τ' άποφα
σίσω; Λές να μπορέσω να κα
ταλάβη ή Μάρθα;..

'Η Λίνα άποκρίθηκε με ύ
παι.

ΕΚΕΙΝΗ: Μου γράφει τα
κτικα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αμ' αυτό είναι
υπέροχο, είναι ανέλπιστο!

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπετε λοιπόν
ότι συμφωνείτε; Από τις διά
φορες χώρες 'Ασίας μου γρά
φει τακτικά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα μπορού
σα ποτέ να φαντασθώ πού ή
μια κυρία που ό άνδρας της
ταξιδεύει διαρκώς σε χώρες τό
σο μακρινές.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει χαρι
τωμένα):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί γι' αυτό
θα μού επιτρέψετε να σας κά
νω μια σοβαρή πρόταση..

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει άκό
μη πιο χαριτωμένα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιά και έτυχε
να γνωριστούμε θα σας παρα
καλέσω πολύ να μού δινετε τα
γραμμάτια του άνδρος σας, στα
γράμματα του άνδρος σας, που
θα είναι σπάνια. Είμαι συλλέ
κτης γραμματοσήμων.

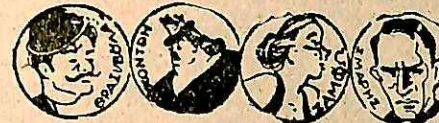
ΕΚΕΙΝΗ (κόκκινη από τον
θυμό): 'Ορίστε! Δεν σας είπα
πώς θα μού κάνετε καρμιά πρό
τασι από τις συνηθισμένες;
(Σηκώνεται). Καί θα με ά
ναγκάσετε να φύγω; Χαίρετε,
κυρία συλλέκτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μένει με άνοι
χτό το στόμα, μη μπορώντας
να καταλάβη για ποιόν λόγο
έβωωσε ή κυρία).

ΜΑΣ & ΑΛΕΞ ΠΙΣΕΡ

φος σ

13

KANT ANE

Μυθολογία

ΤΑΝΗΧΟ·Υ·ΖΕΡ

Ο ιππότης — τραγουδιστής

Η Βάρμπουργκ ήταν σκεπτική και απειρημένη. Ο περιπόλιος πύργος, όπου άλλοτε έγινονταν οι κομποδοκασμοί ποικιλικά άγνες, όπου εμαρτυρούνταν όλοι οι ευγενείς της Βαυαρίας, έσώπασε μία μέρα ξαφνικά και κανένας δεν ήξερε γιατί ο βασιλιάς δεν καλούσε πια για τέτοιες όμορφες συγκεντρώσεις.

Επέρασαν μήνες και όλη η χώρα φαίνονταν πένθιμη και σιωπηλή μία και έσώπασε η Βάρμπουργκ. Μόνο οι πολύ στείροι του παλατιού ήξεραν το μυστικό και έκρυπταν με λύπη την Έλισάβετ, την πεντάμορφη βασίλισσα που άρραδιάβαινε θλιμμένη τις άπειρες τες σιές. Μία μέρα όμως, το παλάτι αντιλήφθηκε από χαρούμενες φωνές.

— Έλισάβετ! Έλισάβετ!... Τον είδαμε, τον δρήμε! Ο Τανχούζερ θα γυρίσει... έγγυρος, είνε εδώ στη Βαυαρία...

Το αίμα έφυγε για μία στιγμή από τα μάγουλα της βασίλισσας και ο θεός της, ο καλός βασιλιάς Φρίντριχ, της είπε:

— Δεν μπορείς πια να κρυφτείς! Η χαρά σε έπρόδωσε πιο πολύ παρά η λύπη... Άγαπα τον τον ληπότη σου! Μ' όλη μου την καρδιά, θα σάς δώσω την ευχή μου. Μά πρέπει να σε κερδίσει σύμφωνα με τα έθιμα της Βάρμπουργκ.

Τον είδαμε τυχερά έξω που είχαμε πάει για κυνήγι, φαίνονταν σαν αστασισμένο, και δεν μίσε είπε τι έγινε τόσους μήνες. Άς κρατήση το μυστικό του, δεν πειράζει.

— Η δασίς είναι που μάς ξανά, θυμήθηκε. Τού είπα ότι αύριο θα γινήη ποικιλικά διαγωνισμός, έδω στην Βάρμπουργκ. Άν νικήση, έσώ θα τού δώση το θραύειο και δεν θαχω αντίρρηση αν θα είναι και το χέρι σου αυτό το θραύειο. Η μήπως προβάει πώς δεν θα νικήση ο Τανχούζερ;

— Έπεσε η κοπέλα στην άγκυλιά του βίου της και δάκρυα χαράς έπλημμύρισε το πρόσωπό της.

— Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ, ψιθύρισε. Τό ξέρω πώς ο Τανχούζερ θα νικήση. Αυτός νικώσε πάντα.

Σαν να είχε πατήσει κανένα μαγικό κουμπί, ο βασιλιάς με τα λόγια του, έξύπνησε ο πύργος από τον ύπνο του. Όλοι ήσαν σε κίνηση και έτοιμαζαν. Η Έλισάβετ ένδιωσε πώς πετούσε παρά περπατούσε, καθώς ηγαίνοντο, ταν και έφρόντιζε να είναι όλα εν τάξει...

Κι' έπ' τέλους όταν την όλην μέρα άρχισαν να συγκεντρώνονται οι ευγενείς της χώρας και να όπο κλινώνται μπροστά στον βασιλιά και στην άνημία του, η Έλισάβετ έννοιωσε την καρδιά της να χτυπάη τελλά και έκτύπαε κατ' την πόρτα, να τον λή...

Επ' τέλους, ένας κολακευτικός ψιθύρος ακούσθηκε και ο Τανχούζερ έφάνηκε. Ήταν όμορφος σαν το βασιλόπουλο του παραμυθιού. Τα καστονά σγουρά μαλλιά του έπεσαν σε πλούσιες μπούκλες στους ώμους του, τα μάτια του μάτια άστραφταν και τα χείλη του, θερμά και κόκκινα, έφαινόταν συνηθισμένα σε φιλικιά.

Η Έλισάβετ έκάρωσε τα γόνατά της μάτια με έκσταση έπάνω του. Κάτω από το μαργαριτάρι πένο στέμμα, τα ξανθά μαλλιά της έκαμπαν σαν το χρυσάφι και ο λαίμαρος της δένβαινε μαργαριτάρια μέσα από το λευκό της φουστάνι. Την έκτύπαε ο Τανχούζερ, έο

τας από την αίσθηση. Μία μόνη γυναίκα έτόλμησε να μείνη στην αίσθηση αυτή, όπου είχαν ακουστή τα φοβερά λόγια, η πιο άγνη από όλες: Η Έλισάβετ.

Τα σπαθιά των ιπποτών ύψώθηκαν απειλητικά έπάνω στον άμαρτωλό:

— Άνόςίε! Δεν ντρέπεται να μολύνει το έργο αυτό έδωρος, άφου έζησες τόσους μήνες μέσα στην αμαρτία:

Ο Τανχούζερ στεκόταν σαν να μην τους άκούει. Έβλεπε στη φαντασία του το βασίλειο της Άφροδίτης. Θυμόταν τις μαγεμένες σπηλιές, τους θακχικούς χορούς, το ρόδινο χρώμα, τις ήδονικές στιγμές και απ' όλα την ίδια τη θεά, που τού είχε κάνει την τιμή να τον έλκεξη...

Ήταν η άμαρτία αυτή, άλλα άμαρτία με ρόδινο χρώμα...

Τα σπαθιά έξύπνησαν. Τότε άκούσθηκε μία φωνή. Μία παρθενική θλιμμένη φωνή.

— Τι κανετε; Θα τον σκοτώσετε; Θα τον σκοτώσετε έτσι φορτωμένο από άμαρτία; Και δεν θα τού άφήσετε ούτε την πιθανότητα, ούτε την έλπίδα να συγχωρηθη;

— Έσώ, Έλισάβετ, έσώ η άγνη, παρακαλείς γι' αυτόν τον άμαρτωλό:

— Μήν τον σκοτώσετε! Ικέτευσε η βασίλισσα. Πρέπει να σωθ' η ψυχή του, πρέπει να έξυκε ωθή.

— Τ' άκούς; Έκαμε ο βασιλιάς σκεπτικός. Τ' άκούς, Τανχούζερ, άμαρτωλέ; Έσώ δεν έβόισαες να προδώσης την κοπέλα αυτή την άγία. Και αυτή παρακαλεί για σένα.

Τότε έγινε κάτι άναπάντεχο. Ο Τανχούζερ, ο όπερήςφανος έγγονά της και έφιλησε την άκρη τού φουστανιού της Έλισάβετ. Δάκρυα μετανοίας έπλημμύρισαν τα μάτια του.

— Άς έχης χάρη, είηε ο βασιλιάς. Νά πές στη Ρώμη, να ήγησής σου έσώρεσι από τον Πάπα. Άν σου την δώση, να ξανάρθης, θα σε καλοδεχθώμε. Νά μην πατήσης όμως το πόδι σου στην Θουρινγία, πριν συχωρεθής...

Εφίλησε άλλη μία φορά ο Τανχούζερ την άκρη τού φουστανιού της Έλισάβετ και έφυγε με το κεφάλι κατεδασμένο, ενώ οι ληπότες έκτύπαζαν με λύπη την Έλισάβετ που τον παρακολουθούσε χλωμή σαν κερίνη. Όταν έχάθη και η λυγρή κορμωστασία τού ιππότη — τραγουδιστή στον όριζόντα, έτράβηξε άργα και η Έλ...

σάδετ στα διαμερίσματά της.

Επέρασαν μέρες, που έφάνηκαν χρόνια σε όλους. Η φιλόξενη αίσθηση της Βάρμπουργκ έκλεισε πάλι και έσώπασε. Όλοι έβλεπαν πώς η Έλισάβετ ήμερα με την ήμερα γινόταν και πιο χλωμή. Νύχτα — μέρα προσευχόταν. Μία λέξη είχε στα χείλη και ένα όνομα.

— Συχώρα, Παναγία μου τον Τανχούζερ. Συχώρα, Παναγία μου, τον Τανχούζερ!

Προσκυνήτες έφηναν, προσκυνήτες έρχονταν από τη Ρώμη. Οι περισσότεροι έγγυριζαν χαρούμενοι, γιατί ο Πάπας δεν δυσκολευόταν να συγχωρήση τις άμαρτίες τους.

Ήλθε ο χειμώνας. Προσκυνήτες που είχαν φύγει μετά τον Τανχούζερ έγγυριζαν. Κανένας δεν μίλουσε γι' αυτόν. Η Έλισάβετ, δεν ρωτούσε. Έδίδασε στις φούσες αγναμίες γύρω της τη θάμνη και καταλάβαινε. Προσευχόταν. Τα γόνατά της έκλινονταν από την προσέχη. Τα μάγουλά της έχλωμιασαν και έχάθηκαν μέσα στην προσέχη. Δεν μπόρεσε να σηκωθ' άπό το γόνατί της. Την μετέφεραν άνάσθητη στην κάμαρά της. Και την άλλη μέρα, χτύπησε πένθιμο το καμπαναίο της έκκλησίας της Βάρμπουργκ. Η Έλισάβετ είχε πεθάνει!

Η παρθενική της ψυχή δεν έβόισαες στον καυμό. Άφου δεν μπόρεσε να σώση με τις προσευχές της τον άναπημένο τ' έ, έπέταξε εκεί όπου δεν υπάρχει η άμαρτία...

Την ήμερα που κοιτόταν αυτή νεκρή στο παλάτι, ο Τανχούζερ έφθασε πίσω στη Βαυαρία. Άνθρώπινο ράκος, με τα ρούχα άχλυσμένα, με την ψυχή σπαραγμένη.

— Σ' ευχαλάρησε; τον ρώτησε ο Βόλφραμ που τον είδε.

— Όχι, άποκρίθηκε άγρια σ' αυτός. Όλους τους ευχαλάρησε, έμένα όχι. Κυλιόταν όλο χλωμά, αλλά δεν με λυπήθηκε. Η φωνή του ήταν σκληρή και θροντερή σαν κεραυνός...

— Άν μπόρεση ποτέ να ξανάρθ' όπισθ' το ράβδι αυτό (και μούδ' ξε την ποιμαντορική του ράβδι) που κρατώ στο χέρι μου, άλλο τόσο μπορεί και σένα να σου συγχωρήση ο Θεός την τρομερή σου άμαρτία...

— Και γιατί έγγυρισε, δυστυχισμένε; Γιατί;

— Θέλω να ίδω την Έλισάβετ. Την Έλισάβετ! Έκαμε ο Βόλφραμ και έκόννησε θλιβερά το κεφάλι.

Εκείνη τη στιγμή ακούσθηκε η θλιμμένη καμπάνα της Βάρμπουργκ. Μαυροντυμένη συνοδεία έγήκε άργα από το παλάτι, και στη μέση ένα λευκό φέρετρο. Ο Τανχούζερ κατάλαβε. Τα γόνατά του έλύγισαν. Τρικλίζοντας, σαν μεθυσμένος, ήρθε κοντά. Θέλησαν να τον έμπούσουν. Μά αυτός με μιά άγρια κραυγή, έπεσε έπάνω στο φέρετρο. Το κεφάλι του έγειρε βαρύ. Τα χείλη του, πριν κλείσουν, ψιθύρισαν μία προσέχη...

Σε λίγες στιγμές ήσαν νεκρός.

Όλοι έκτύπαζαν με δέος. Δεν ήξεραν αν έπρεπε να αφήσουν τον άμαρτωλό έτσι, κοντά στην άγία αυτή παρθένα. Μά να, εκείνη τη στιγμή φωνές χαρούμενες άκούσθηκαν:

— Προσκυνήτε! Έρχονται προσκυνήτες!

Μία εύθυμη πομπή από προσκυνήτες έφάνηκε. Τα τραγούδια τους ήσαν όμοιοι τελλήλης χαράς!

— Θαύμα! Θαύμα!... Ποι έίνε ο Τανχούζερ! Ο Πάπας του στέλνει τη συχώρεσι. Θαύμα!... Μεγάλο θαύμα! Το ράβδι του άνθισε!...

Κρατούσαν σ' αλήθεια την όπο μαντορική ράβδο του Πάπα άνασμένη! Έτσι, ο Θεός έφάνηκε σ' απλαχινός. Άκούσε την προσέχη της Έλισάβετ και άναγνώσησε. Μά ήσαν άργα. Οι δυο νέοι που άναγνώζονταν και που χορεύονταν από μία νεανική τρέλλα του Τανχούζερ, ήσαν νεκροί!

— Ο Θεός μου ευχαλάρησε, είπε ο Βόλφραμ με συγκίνηση, π' έσ' άνωση... Ο ψυχής τους, που άναγνώζονταν τόσο, θα ήσαν άνωμένες στους αιώνας!

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΑΕΖΕΡ

ΤΟ ΚΑΜΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΑΜΦΩΣ

Ο ΚΑΥΓΑΣ

Μεγάλος καυγάς στη γειτονιά της Ζαμψώ. Τι τρέχει, καλέ Μαργη; ρώτησε η Ζαμψώ από την πόρτα της μία γειτόνισσα.

— Η Μαργη πλίσαισε μωστηριώδως. — Νά, δεν τ' άρείς; Ηπιάστηκε η Κούρ-κούταινα με την Άντριάνα.

— Μά ποιος ο λόγος, καλέ μεσημεριάτικο; — Για τα παιδιά. — Ήσθ! Και μού σπάσανε τη χολή μου!

— Άμ' έμένα; — Καλέ δέ με. Τρέμω σαν τ' όφύρι... Ήσθ! πούναε κάτι ρουχαλάκια στη κόρη μου κι ήθ'εα στην πόρτα με τοι σαπουνόδες.

Και έβείεα τα μπράτσια της η Ζαμψώ, που σταζανε ακόμα νερό. — Μά είνε πραγματά, καλέ, Ζαμψώ μου, να πιάσονται τις την ώρα, κοτζαμάκ καμήλες, γιά τα μωρά:

— Έλα ντέ! Καμμένη Μαργη, δεν τη έρεις την Κουρκούταινα, ρίχνει το ζωνάρι στη γιά καυγά. Πότε με τη μία, πότε με την άλλη τρώγεται.

Δέ θέλει συνόρισι. Άμ' εκείνη η Άντριάνα πάλι: Βά! χαλινά να ήης ένα λογο στην προκομένη την κόρη της.

Η Ζαμψώ κούνησε το κεφάλι: — Τα παιδιά εκεί δανείζαν που μαλώνουνε, άγαπίζονε πάλι. Δεν πρέπει κανείς να τ' ανωρεάται, καλέ. Μά έχονε μυαλό οι γρησι! Με κάποια προφύλαξη, η άλλη έγγυρισε και έλβε γύρω της:

— Μη φωνάζης, Ζαμψώ μου, γιατί και τα γουόδρια έχονε αυτιά. Και δέ θέλω στα καλά καθούμενα να με βρή κανένας μπλάσ.

— Δεν τού φοβόμουν καθόλου, Μαργη! Έγώ ποτέ δεν ημάλωσα γιά τα παιδιά μου με τη γειτονιά. Άς τρεμοκοπήη ά μού πη τίποτα καμιά από φτές τοι δύο, και να ήης τί θά τ' όψα.

Η Μαργη, πιδ συγκαταβατική, ψιθύρισε: — Καλέ, ούτε το διάλογο να ήης, ούτε το σταυρό σου να κάνης. Άς μάς λειπουνε τα ρεστίτια. Πάω, γιατί άφ'ησα στη μέση το κα ρύκαμα.

— Και γιατί έγγυρισε, δυστυχισμένε; Γιατί; — Θέλω να ίδω την Έλισάβετ. Την Έλισάβετ! Έκαμε ο Βόλφραμ και έκόννησε θλιβερά το κεφάλι.

Εκείνη τη στιγμή ακούσθηκε η θλιμμένη καμπάνα της Βάρμπουργκ. Μαυροντυμένη συνοδεία έγήκε άργα από το παλάτι, και στη μέση ένα λευκό φέρετρο. Ο Τανχούζερ κατάλαβε. Τα γόνατά του έλύγισαν. Τρικλίζοντας, σαν μεθυσμένος, ήρθε κοντά. Θέλησαν να τον έμπούσουν. Μά αυτός με μιά άγρια κραυγή, έπεσε έπάνω στο φέρετρο. Το κεφάλι του έγειρε βαρύ. Τα χείλη του, πριν κλείσουν, ψιθύρισαν μία προσέχη...

Σε λίγες στιγμές ήσαν νεκρός.

Όλοι έκτύπαζαν με δέος. Δεν ήξεραν αν έπρεπε να αφήσουν τον άμαρτωλό έτσι, κοντά στην άγία αυτή παρθένα. Μά να, εκείνη τη στιγμή φωνές χαρούμενες άκούσθηκαν:

— Προσκυνήτε! Έρχονται προσκυνήτες!

Μία εύθυμη πομπή από προσκυνήτες έφάνηκε. Τα τραγούδια τους ήσαν όμοιοι τελλήλης χαράς!

— Θαύμα! Θαύμα!... Ποι έίνε ο Τανχούζερ! Ο Πάπας του στέλνει τη συχώρεσι. Θαύμα!... Μεγάλο θαύμα! Το ράβδι του άνθισε!...

Κρατούσαν σ' αλήθεια την όπο μαντορική ράβδο του Πάπα άνασμένη! Έτσι, ο Θεός έφάνηκε σ' απλαχινός. Άκούσε την προσέχη της Έλισάβετ και άναγνώσησε. Μά ήσαν άργα. Οι δυο νέοι που άναγνώζονταν και που χορεύονταν από μία νεανική τρέλλα του Τανχούζερ, ήσαν νεκροί!

— Ο Θεός μου ευχαλάρησε, είπε ο Βόλφραμ με συγκίνηση, π' έσ' άνωση... Ο ψυχής τους, που άναγνώζονταν τόσο, θα ήσαν άνωμένες στους αιώνας!

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΑΕΖΕΡ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΠΕΡΙΤΤΟΝ...

Η ζέστη μας έμυόρλωνε μάς έλλαε τα ράμματα, μάς λούανε δρόμο και πρωί και νύχτες, και χαράματα.

Το μάτι μας έβόλωσε απ' τη μεγάλη ζέστη και λίαν επικίνδυνος καθένας μας κατέστη.

Καιόμαστε, ψνώνομαστε στον κόσμο αυτόν τον ψεύτη και π' άνηρ... έπ' του έδωρος πέφτει.

Και τώρα που ο καυτός σύμπτει πυρπολεί υπό σκιάς να μείνωμε μ' άσυντούν πολλοί.

Άλλα, κατά τη γνώμη μου, μία τέτοια συμβουλή είνε τελείως περιττή και δεν μάς όφειλε, καθότι με το ψήσιμο τού ήλιου το καψόν έχουμε ήμει δλοι μας... σκιά γίναν αυτόν.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Διάβη πιδ όλην την ώρα και να ήγνε κνή να κλινή. Άς είνε άραπια, φάνηε πόνε γλυκαία και νόστιμη, δεν είνε ξανθοκουτσουλιά σαν την κόρη σου!

— Η κόρη μου ξανθοκουτσουλιά! Άπ' την κακία σου τ' ό ές, γιατί τη θγάλανε την πιάμορφή σου; έξέτασες. Εκείνη μιλιέται, τ' ό καλλί τη είνε μπλίσ!

— Καλέ, τ' ό έπλυνά!

Η Μαργη, έω φρενών, έβλεε τις φωνές: — Οό μ' άχθης, γλωσσού, έγώ φταίω που σου δίνω απάντησι!

Η Ζαμψώ όμως με πιδ δυνατή ρωνή τάραι: — Άντε πορτογούρα, λωλολελέ! Η κόρη σου η όμορφη! Άς γελάσει:

— Άσπρη καταστροφή δέ φέλλε σαν πατημένο χιόνι, μελαγχρόνη και νόστιμη, γλυκαία σαν το ποτόν!

Κι' έκλεισε την πόρτα στα μούτρα της Μαργης. Εκείνη όμως χτύπησε με την παλάμη της την πόρτα και φώναξε: — Αότα τ' ό λένε, μάλιστα μου, παρηγορία σ'οι μαδρες, ίσια 'νε το κρύο νερό με τοι δρωματιγγάνες!

ΤΑ ΒΑΒΑΡΑ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η Ζουρπούτσα είπε μία μέρα στον Καραμπέτ:

— Μπάκ, γιάβρο, έφ'έτος ταξίνια νέν ήκάνω, έξοχης νέν ήηκαμε, μπάνιο νέν ή γένηκε.

— Έ, ε' τέλειε; — Έλώ κάτε μέρας τρώμ να παίρνωμε, τέρματος να πασάινω, έξοχης να ένεται.

— Ποδ τέλειε να πασάινω; — Μία ήμερα λίσια τ' ό ένεται, μία ήμερα Άμπολόκρησε τα π'άμε, άλλο μέρα Φαλήρος. Κατάλαβε, Καραμπέτ!

— Κατάλαβε, από Πατήσια σ'ερά λ'όαν οό λα τρώμ'ό μέρα τα είμαστε, ίσκασμένος με-σά ταδατορι τ' ό ένομασε!

— Καραμπέτ, όμορφο τ' ό ένεται, άερικός τ' ό φούε, κόσμος τ' ό έλπειε, ίσ' ό παναύρι τ' ό ένεται.

— Καλά, άφ'ό έπ' τέλειε, Ζουρπούτσα, έπ' ότ' ό κάνωμε, γιάβρο, — Άμ' έφ'έτος ταξίνια νέν ήκάνω, έξοχης νέν ήηκαμε, μπάνιο νέν ή γένηκε. Κατάλαβε, Καραμπέτ!

— Κατάλαβε, από Πατήσια σ'ερά λ'όαν οό λα τρώμ'ό μέρα τα είμαστε, ίσκασμένος με-σά ταδατορι τ' ό ένομασε!

— Καραμπέτ, όμορφο τ' ό ένεται, άερικός τ' ό φούε, κόσμος τ' ό έλπειε, ίσ' ό παναύρι τ' ό ένεται.

— Ίσ'ε, έπ' ό ένεται, Ζουρπούτσα. Για πρώτο ταξίδι, άποφασίσθηκε να πάρουν τ' ό τράμ λίσια, να τράβήξουν κατά την Κω λοκούδου.

— Ντροσιά τ' ό είνε, Καραμπέτ, όμορφο τ' ό ένεται.

Δυστυχώς ήταν μία μέρα, που η ζέστη έσμελόνε 38 όπο σκιάς.

Μέσα στο τράμ τράβηξαν τα κακά της μοίρας τους ως που να φθάσουν στο τέρμα, κι' από κει, με τα πόδια, γιά την Κολοκούδου.

Ίδρωμένοι, σκονισμένοι, κατασκοτωμένοι, πλίσαισαν ένα έξοχικό καφένιο να φάνε.

— Τι έκαίς να φάης; ρώτησε ο Καραμπέτ.

— Μόνο σούγ, άφεντικό.

— Κρύος νερός ένεται; ρώτησε η Ζουρπούτσα.

— Πάγω δέ φέρανε άκόμα, μ' ότ' νερό μας είνε πηγάσιο και είνε πολύ δροσερό.

— Καλά, φέρε.

— Θα σού τα κάνω μάτια η έρασταί; — Θρόνος σούγ είνε!

— Από τη φολιά, άφέντη μου. Αόγ'ό να ήης και να θαυάζης.

— Άγγοούρια νέν έκαίς; — Τ' άγγοούρια τ' ό κόψαμε το πρωί και τ' ό στείλαμε στην Άθήνα.

— Ντρομάτες; — Κι' αυτές τις στείλαμε στην Άθήνα, ρά μου.

— Μά τι σούδ'ότα τ' ό ένεται; — Έχω κολοκυθοκορφάδες.

— Όχι, ήμνες; — Όχι, ήμνες, θα σ' όψω...

— Τι τ' ό κόψης, μπε; Γαλιτούρια είμαστε να φάμε όμεις κολοκυθοφάντες;

— Όπως δέξ, άφέντη.

— Αύα τρανήτος να κάνης!

Ο πρωτότυπος περιδολάρης - καφεπόλης έσφυε τρέχοντας και έφερε σε λίγο τέσσερα αό γ'ό στο τηγανάκι.

— Τα βλέπεις; Μούρλια, μόλις τ' ό γέννησε.

— Η γυναίκα μου, μία χαρική, σκότισε το τραπεζί και τους έδωκε δυο τηγανάκια.

— Έ, ψωμί νέν έκαίς; — Ψωμί δεν δίνει το μωγάκι. Όπως έε ρεπε η πελατσία τάχει μαζί της. Δύο ούζα θα σ' όψω γιά την δρεψί.

— Όταν σηκώθηκαν, έσαναμένοι από τ' ό οό ζο, με νερό γλυφό τού πηγάδιού, η Ζουρπούτσα είπε:

— Τώρα που τα φάωμε, σούγ να παίρηης, Καραμπέτ.

— Αυτό καλό ίντεά σου, Ζουρπούτσα. Φώναξαν τον κηπουρό και τ' ό είπαν να τους πούληη καμιά δεκαριά σούγ.

— Αύγ'ό; Δεν έχω τόσα, άφέντη μου.

— Παντελή, έχ'όσες π'ός ψόφρησε η κλώσσα τ' ό πρωί; Τί θα γίνουν τ' ό αύγ'ό που π'όκωσε 15 μέρες;

— Μωρέ καλά λέε!

Έπρεξε στον Καραμπέτ και τον έπρόφτασε στην έξωπορτα.

— Άφέντη, έλα, είσαι τυχερός. Μού φέρανε κάμποσα αυγά της ήμέρας που τ'όγα για κόποιον πελάτη ταχτικό. Άφ'ό ήσαν της τύχης σου, πάρα έσώ. Θα σ' ό δώσω από 15 δρομάς τ' ό ένα γιά την άρεντιά σου.

Η Ζουρπούτσα ένοιε την κομψή σακκούλα της και έβλεε μέσα δέκα αυγά που έφερε η περιδολάρισσα.

Το τράμ, στο τέρμα, πατείε με, πατώ σε. Άνέθηκαν με κόπο. Και σε κάθε σταθμό, όλο και πληθύναν το πλήρωμα τού τράμ. Η Ζουρπούτσα, τσαλαπατημένη, ζουλημένη, άφανισμένη, έπροστατεύετο από τον Καραμπέτ, που σ'ε κάτανε και έσταζε από τον ιδρώτα σαν Αγιονήτικο σταμνί!

— Άχ, Ζουρπούτσα ίσκασμένος τ' ό ένεσαι!

Ο κόσμος γύρω παρεπονείτο γιά τον συκαοστιαί.

— Τραβήχ'ότε πιδ πέρα!

— Μά πατάς, κύριος!

— Ούφ! Θα σκάσω!

— Πούφ! Τί δρώμα!

Όλοι έπιασαν τα μαντήλια και έφραξαν τη μύτη.

— Ποιάς δρωμάει έτσι;

Γιά μία στιγμή, ένας μικρός έβείε τη σ'οκ καύλα της Ζουρπούτσα που έφεραν κάποια όγ'όα. Ο ελοπρόκτορ πλίσαισε:

— Κυρά μου, τί έχ'εις μέσα κεί και μάς φλόμωσες;

Φρίκη! Τ' ό αύγ'ό της κλώσας έσπασαν μέσα στο ζούλημα και άφανίσαν τον κόσμο.

— Έέω η μαντήλα!

— Κάτω, να φύγη άμ'όσας!

— Κυρά μου, θα μάς πεθάνη!

Γενική κατακραυγή. Ο Καραμπέτ και η Ζουρπούτσα κατέβηκαν άρον - άρον στη Βωθη, γιά να έξακολουθήσουν τ' ό ταξίδι τους, άφ'ό πέταξαν και οι σακκούλα και αυγά.

— Άμ'ό, Ζουρπούτσα, αυτό ταξίνια μπαθ'όνισμένος όρισμης, γιάβρο, μί.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

μέσ' στο τραίνο

ΛΥΡΙΚΗ ΠΡΟΖΟΥΛΑ

Δύο σπορ παπουτσάκια, δυο καλ-
λινγκράμματα πόδια τυλιγμένα στο
μετάξι, μια κοντή μαύρη φούστα,
μια ανδρικοτάτη ζακέτα, μερικέ-
ς ακατάστατες μπουκλίες που ξεφεύ-
γουν από μια μικροσκοπική μαύ-
ρη ρεπούμπλικα, ένα μικρό μελα-
χροινό χερσάκι με πελώρια εγγυη-
ματικά νύχια, ακουμπισμένο στο
παράθυρο του τριανού, ένα άρωμα
βαρύ, ηδονικό, που κυκλώνει, ζα-
λίζει, μεθάρ, να τί μπορείς να
βρίθ και να αίσθανθής ο Μίλτος α-
πό την σκυμμένη γυναίκα σου
έτσι που προχωρούσε τώρα προς
το βάθος του διαδρόμου.

Μπήκε στο διαμέριμό του σκε-
πτόμενος. «Ή κυρία του καλού
κόσμου ή μεγάλος ήμικοςμος».
[Σήκωσε τους ώμους αδιάφορα, κά-
θισε κοντά στο παράθυρο και έ-
βλεπε να χάνονται από σκοτάδι τα
φώτα της Αθήνας.

Αναστράφηκε με ανακούφιση, γι-
ατί άφηνε πίσω του τα περασμένα
και γλέντια του, την άσπρη του, την
Αλίκη, τον άνδρα της κλπ.
Τουλάχιστον στο Παρίσι θα έβρι-
σκε να γδύνεται. Όταν έπερσε
τις πετάλιες του, άνοιξε την πό-
ρτα του λαβόματου.

— «Α! Μια γυναίκα φωνή, ένα θρόνι-
σμα μεταξόνου, μια πόρτα που
κλείνει δυνατά και το ίδιο βαρύ
άρωμα της γυναίκας του διαδρό-
μου.

— «Ω, Θεέ μου, τί έπαθα! έ-
κκεφθήκαμε γελώντας ο νέος. Όποτε
μιας σκέψης γέλιος, τί να έλπε για
μένα! Ίσως να τ'όκνησε και επί
της. Τί σου έινε αυτές οι γυναί-
κες!

Μπήκε άποφασιστικά στο λαβό-
ματό και χτύπησε την πόρτα του
νυκτενικού διαμερίσματος.

— Ποιάς; Τί θέλεις; Ρώτησε
μια φωνή άκόμη τραυματική.

— Κυρία μου, με συγχωρείται,
κόλλα...
— Ναί, ξέρω, έχετε δικίω-
μα, έγω πού έχω αμα να κλείσω
από μέσα.

«Όραίο τέμπρο», σκέπτεται ο
Μίλτος και αέσφαλώς ώραία να.

ΠΕΡΙΣΤΗΤΗ

— Θα ήμουν πολύ εστιαστή, κυ-
ρία μου, εξακολουθώ, αν μου έ-
περπάτε να συστήθω και να μι-
λήσω λιγάκι.

— Δεν έρρίσκετε πώς είνε φοβε-
ρά ακατάλληλη ή ώρα; Δέκα και
έξι.

— «Ω, όχι! Είνε μόλις δέκα και
έξι, δηλ. η νύχτα για...»
— Για να κοιμηθώ... πολλοί
σώστες, καληνύχτα σας.

«Όποτε έτσι»; έσκέφθηκε ο Μίλ-
τος νευρικάς δάχτυλας να τής
απαντήσει.

— «Ε, όχι, δεν θα τής περάσω.
Σε καμιά γυναίκα δεν τής έπε-
ρασε μαζί μου. Θα την γνωρίσω
γιατί το θέλω.

«Έπερσε την ρόμπα του και
βγήκε στον διάδρομο, που είνε
χώος ήταν έρημος. Χτύπησε την
πόρτα της.

— Ποιάς; Ρώτησε και πάλι ή
γυναίκα.

— Τα είπατε, παρακαλώ,
μπορώ να μω; Καί δίχως να περιμένη άπάντη-
σε, άνοιξε την πόρτα.

Δύο έπιφωνήματα!
— Μίλτος!
— Λιάνα!

«Όποτε από τόνον καιρό! Τί
συνέβησε!

Κυττάχθηκε με περιέργεια και
έδωσε και οι δυο τα γέλια.

— Θεέ μου, Μίλτος, πόσο έμει-
νες ο ίδιος! Θάρω άκόμη πώς
ο' ακούω: «Σας όρκίζομαι, δε-
σποινίς Λιάνα, πώς αν δεν έλθετε
στο ραντεβού πού σας ζήτη, εί-
μαι άξιος να μείνω μερνούχτα με
στο ατό αυτοκίνητό μου κάτω από
τα παράθυρά σας, ή να σπάσω
τα τζάμια σας, ή και να φέρω
δολοκλήρη όρχήστρα, θυμάσαι;

Κάθισε, έχομε τόσα να πούμε, πού
σου συγχωρώ την αναιδεία σου.
Γέλωσ και οι δυο.

— Εύτυχισμένα περασμένα χρό-
νια, εύτυχισμένα παρελθόν, έ;
λέει εκείνη.

— Αλήθεια, Λιάνα, πώς έκυλη-
σε ο χρόνος! Πόση περισσότερα
από τρία χρόνια πού έπαρε, να
μ' άναπαύει.

— Ναί, Μίλτος, τρία δολοκλήρη
χρόνια μέσα στα όποια κατώρθω-
σα να ξαναβρω τον έαυτό μου, να
ξαναγνώσω κυρία τών σκέψεών μου,
τών πράξεών μου, πού άνέβλεψα,
πού έπαψα να γελώ...
— Καί πού έπαρε να μ' ά-
ναπαύει, σου έπαναλαμβάνω! Γιατί
δεν μιλάς, φοβάσαι μή με πλη-
γώσης;

— Όχι, αλλά δεν έπαρε να
σου πω ψέματα, άπηνήσε εκείνη
σκούδοντας το κεφάλι.

— Μά... μά... τότε, έμειλε
έκείνος χαρούμενος, αν καταλαβαί-
νω καλά, δεν... «Ω, Λιάνα!

Την έπλησίασε και την έσφιξε
στην άγκαλιά του. Άφισε το κε-
φάλι της να γέρη στον ώμο του
εύτυχισμένα, λέγοντας:

— Δεν ήλπιζα πιά να σε ξανα-
δω. Πόσο υπέφερα... Ή θυμήθη
σου μ' ακολουθούσε μαρτυρικά
παντού. Δεν έβρισκα χαρά σε τί
ποτα.

Τής έγείωσε τα μαλλιά φύλα,
συνκίνημένους. Ξαφνικά μέσα στην
ιδιότητα ψυχής του έξυπνος ή
τρελής έπιθυμία να την ταπεινώση
σάν άλλου.

Τί χαρά γι' αυτόν να την ξανα-
δω ψυχικά έρείπει, να ξαναδω τή
δακρύα της υπέφρασε να έρέ-
χουν το όμορφο της πρόσωπο, να
την αίσθάνεται μέσα στην άγκαλιά
του να τρέμη από άγανάκτηση για
την άδυναμία τής, να συαίνεται
και να καταράται τον έαυτό της,
δίχως να έρριξη την δύναμη να
το άντισταθί! Ή σκέψις αυτή
τόν έμερούσε, τον έτρέλλαινε. Τρα-
βήθηκε από κοντά της, άναψε
ένα τσιγάρο και με το άγέρωχο
ύφος του ανθρώπου πού έέρει τη
δύναμή του, τής έλεε ελφωτικά:

— Μά την αλήθεια, δεν φαίνα-
ζε όμοια πώς θα γίνω προφήτης.
Θυμάσαι την ήμερα πού, κουρα-
σμένος, θέλησα να χωρισώμε, τί
σου είπα; «Δεν θαρούσαι, Λιάνα,
όσο και να λές πώς ποτέ δεν θα
σε ξαναδω, σε βεβαιώ πώς άμα
το θέλω και όποτε το θέλω, θα
ξαναγίνης δική μου.» Βλέπεις,
άποψητή μου μικρούλα, τί δική
πού είχα; Δεν έπρόλαβα όποτε να
στο ζήτησω και άνοιξε μόνη σου
την άγκαλιά σου στον άσσο έρα-
στή σου.

Μά την αλήθεια, δεν φαίνα-
ζε όμοια πώς θα γίνω προφήτης.
Θυμάσαι την ήμερα πού, κουρα-
σμένος, θέλησα να χωρισώμε, τί
σου είπα; «Δεν θαρούσαι, Λιάνα,
όσο και να λές πώς ποτέ δεν θα
σε ξαναδω, σε βεβαιώ πώς άμα
το θέλω και όποτε το θέλω, θα
ξαναγίνης δική μου.» Βλέπεις,
άποψητή μου μικρούλα, τί δική
πού είχα; Δεν έπρόλαβα όποτε να
στο ζήτησω και άνοιξε μόνη σου
την άγκαλιά σου στον άσσο έρα-
στή σου.

Καθισμένος με το κεφάλι στα
χέρια ο Μίλτος δεν άφηνε άκόμη
την έλπίδα. Ένα άρωμα βαρύ,
ηδονικό, έμεινε στην ρόμπα του έ-
πάνω και το θυμίζει αδιάκοπα
την κομψή σιλουέττα του διαδρό-
μου πού θ' άνιξη ο' άλλον, ενώ
αν ήθελε θα ήταν τώρα δική του.

Καί το άρωμα τον τυλίγει, τον
μεθά, τον πνίγει, και μένει όσος
νυστάζει κοντά του, θυμίζοντάς
του ότι με έλπει και παρλόγη
χαρκτηρά του έσκότωσε για πόν-
τα μιά μεγάλη άγάπη, πού ζούσε
στην καρδιά μιας γυναίκας πού
δεν του ήταν πιά αδιάφορη.

— «Ω! Νικό! ψεύδιος. Ποτέ
ξανά δεν θα διαβόησε αυτή την
μελαγχολία στα μάτια μου. Είμαι
τώρα πιά δολοκλήρη δική σου.

Καθισμένος με το κεφάλι στα
χέρια ο Μίλτος δεν άφηνε άκόμη
την έλπίδα. Ένα άρωμα βαρύ,
ηδονικό, έμεινε στην ρόμπα του έ-
πάνω και το θυμίζει αδιάκοπα
την κομψή σιλουέττα του διαδρό-
μου πού θ' άνιξη ο' άλλον, ενώ
αν ήθελε θα ήταν τώρα δική του.

Καί το άρωμα τον τυλίγει, τον
μεθά, τον πνίγει, και μένει όσος
νυστάζει κοντά του, θυμίζοντάς
του ότι με έλπει και παρλόγη
χαρκτηρά του έσκότωσε για πόν-
τα μιά μεγάλη άγάπη, πού ζούσε
στην καρδιά μιας γυναίκας πού
δεν του ήταν πιά αδιάφορη.

Μα λήμψις τρέλλας έφώτισε τα
μάτια της Λιάνας καθώς τον άκου
γε να μιλά. «Ένας θυμός αόστος
χτες έφούτωσε το στήθος της.

Τί ίδιος, τί άπόλυτα ίδιος: έ-
γώστης, κακός, άπηνος, σκληρός!
Τα χρόνια πού έπέρασαν δεν τον
άλλάξαν. Ζητούσε και πάλι κον-
τά της ένα καπρίτσιο αδιαφορών
τας για τα κατόπι και το ζήτου
σε τόσο κονικά, τόσο ίδια, σάν
άλλοτε! Με μιά κίνησι άπότομη,
πού ο Μίλτος δεν την έπείριμενε,
σπρώχθηκε και άνοιγοντας την πό-
ρτα του λαβόματου, έλεπε:

— «Εάν σε λίγο έινε ή σενιόρα
Ντολорές Ντελ Ρίο, μια άξιοπέ-
δαση κυρία του Μεξικού ή ο
ποια όποτε καν έσκέπτετο άκόμη
την όδονη, περιτριγυρισμένη από
άναρρησιμους υπηρέτες, χαμένη
μέσα σ' ένα άπεραντο μέγαρα,
δεν ενδιέφερετο παρά μόνο για
το νοικοκυριο της και τον σύζυγό
της.

Μιά μέρα ή Ντολорές έπηρε
ένα τηλεόνημα. Κάποιος φίλος
του σπιτιού ή όποιος, στην παρα-
καλούσε να δεχθί από σπίτι της
μερικους διασημους άστέρους
κινηματογράφου, οι όποιοι περα-
σσαν από την πόλι τους έξέρε
στον άπηνόμια να έπισκεφθόν
μια πραγματικά μεξικάνικη κα-
τούκα.

Ή Ντολорές έδέχθηκε γιατί
έσκέφθηκε ότι ή εύκαιρία ήταν
μοναδική για να δοκιμάση μια ά-
πρόσδοκη περιπέτεια πού θα άλλα-
ζε όσα και για λίγες μόνον ώρες
την μονότονη ζωή της. Χωρίς να
χάση ούτε στιγμή ώργάνωσε λοι-
πόν ένα έρώτημα στο όποιο έκά-
λεσε και άρκετους Μεξικανους φί-
λους.

Οι ήθοιοιόι έκείνοι το άμει-
κανού κινηματογράφου, προεκά-
λεσαν την γενική περιέργεια και
ή Κλαίρ Ουίνδσορ, διάσημη τό-
τε, έσπλη και λεπτή καθώς ήταν,
έκανε αίτηση με την έμφανίσι-
της. Συνδεόσαν από τόν συ-
παίκτη-σύζυγό της Μπέρτ Λυτελ-
λα και τον σκηνοθέτη Έντνι Μό-
ριου. Έξορσαν, και έρεβημένη
από την νέα αυτή έμφαση, ή
Ντολорές έπέδειξε μαζί με τον
άνδρα της ένα μεξικάνικο ταγκό
πού έκανε έντύπωση.

Κατενθουσιασμένος ο Μάριου
έρώτησε άμέσως την οικοδέσποι-
να αν ήθελε να παίξη τόν κιν-
ηματογράφο. Έκείνη άνοιξε τα μά-
τια της διαπλάη Νά νίγη άσπί-
στα; Τί θα έλεγε γι' αυτό ή
κογενεία της; οι φίλοι της;... «Ο-
χι, αυτό ήταν άδύνατον, μια κυρία
σάν αυτή δεν ήταν κομψή για
μια τόσο περιπετειώδη ζωή!..»

Το άρώμα όμως, όταν ξαναδρε-
θηκε μόνη μέσα στο άπέραντο μέ-
γαρα της, όταν ή ησυχία άποκα-
τεστάθηκε, τότε ή μοναξιά της φά-
νηκε καταβλητικώτερα από κάθε
άλλη φορά.

Μερικές μέρες άργότερα ο Μά-
ριου τής στέλνει από το Χάλλυ-
γουντ ένα γράμμα προτείνοντάς
της ένα συμβόλαιο για την έσέ-
ρα. Πώς άπέρριψε μια τέτοια πρό-
ταση; Οι γονείς της φαίνασαν συν-
ταξιατικά και ο σύζυγός της
έφυγε για άπηνόμιοις πού έβάρ-
φου. Δεν άργησε δέ να στείλη
στην γυναίκα του ένα τηλεγραφή-
μα: «Έλα!

«Έτσι άρχισε την σταδιοδρομία
της.

«Επειτα, ήρθε το ζήτημα της
οικιακής έργασίας. Συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

— «Όχι, αλλά δεν έπαρε να
σου πω ψέματα, άπηνήσε εκείνη
σκούδοντας το κεφάλι.

— Μά... μά... τότε, έμειλε
έκείνος χαρούμενος, αν καταλαβαί-
νω καλά, δεν... «Ω, Λιάνα!

Την έπλησίασε και την έσφιξε
στην άγκαλιά του. Άφισε το κε-
φάλι της να γέρη στον ώμο του
εύτυχισμένα, λέγοντας:

— Δεν ήλπιζα πιά να σε ξανα-
δω. Πόσο υπέφερα... Ή θυμήθη
σου μ' ακολουθούσε μαρτυρικά
παντού. Δεν έβρισκα χαρά σε τί
ποτα.

Τής έγείωσε τα μαλλιά φύλα,
συνκίνημένους. Ξαφνικά μέσα στην
ιδιότητα ψυχής του έξυπνος ή
τρελής έπιθυμία να την ταπεινώση
σάν άλλου.

Τί χαρά γι' αυτόν να την ξανα-
δω ψυχικά έρείπει, να ξαναδω τή
δακρύα της υπέφρασε να έρέ-
χουν το όμορφο της πρόσωπο, να
την αίσθάνεται μέσα στην άγκαλιά
του να τρέμη από άγανάκτηση για
την άδυναμία τής, να συαίνεται
και να καταράται τον έαυτό της,
δίχως να έρριξη την δύναμη να
το άντισταθί! Ή σκέψις αυτή
τόν έμερούσε, τον έτρέλλαινε. Τρα-
βήθηκε από κοντά της, άναψε
ένα τσιγάρο και με το άγέρωχο
ύφος του ανθρώπου πού έέρει τη
δύναμή του, τής έλεε ελφωτικά:

— Μά την αλήθεια, δεν φαίνα-
ζε όμοια πώς θα γίνω προφήτης.
Θυμάσαι την ήμερα πού, κουρα-
σμένος, θέλησα να χωρισώμε, τί
σου είπα; «Δεν θαρούσαι, Λιάνα,
όσο και να λές πώς ποτέ δεν θα
σε ξαναδω, σε βεβαιώ πώς άμα
το θέλω και όποτε το θέλω, θα
ξαναγίνης δική μου.» Βλέπεις,
άποψητή μου μικρούλα, τί δική
πού είχα; Δεν έπρόλαβα όποτε να
στο ζήτησω και άνοιξε μόνη σου
την άγκαλιά σου στον άσσο έρα-
στή σου.

Μα λήμψις τρέλλας έφώτισε τα
μάτια της Λιάνας καθώς τον άκου
γε να μιλά. «Ένας θυμός αόστος
χτες έφούτωσε το στήθος της.

Τί ίδιος, τί άπόλυτα ίδιος: έ-
γώστης, κακός, άπηνος, σκληρός!
Τα χρόνια πού έπέρασαν δεν τον
άλλάξαν. Ζητούσε και πάλι κον-
τά της ένα καπρίτσιο αδιαφορών
τας για τα κατόπι και το ζήτου
σε τόσο κονικά, τόσο ίδια, σάν
άλλοτε! Με μιά κίνησι άπότομη,
πού ο Μίλτος δεν την έπείριμενε,
σπρώχθηκε και άνοιγοντας την πό-
ρτα του λαβόματου, έλεπε:

— «Εάν σε λίγο έινε ή σενιόρα
Ντολорές Ντελ Ρίο, μια άξιοπέ-
δαση κυρία του Μεξικού ή ο
ποια όποτε καν έσκέπτετο άκόμη
την όδονη, περιτριγυρισμένη από
άναρρησιμους υπηρέτες, χαμένη
μέσα σ' ένα άπεραντο μέγαρα,
δεν ενδιέφερετο παρά μόνο για
το νοικοκυριο της και τον σύζυγό
της.

Μιά μέρα ή Ντολорές έπηρε
ένα τηλεόνημα. Κάποιος φίλος
του σπιτιού ή όποιος, στην παρα-
καλούσε να δεχθί από σπίτι της
μερικους διασημους άστέρους
κινηματογράφου, οι όποιοι περα-
σσαν από την πόλι τους έξέρε
στον άπηνόμια να έπισκεφθόν
μια πραγματικά μεξικάνικη κα-
τούκα.

Ή Ντολорές έδέχθηκε γιατί
έσκέφθηκε ότι ή εύκαιρία ήταν
μοναδική για να δοκιμάση μια ά-
πρόσδοκη περιπέτεια πού θα άλλα-
ζε όσα και για λίγες μόνον ώρες
την μονότονη ζωή της. Χωρίς να
χάση ούτε στιγμή ώργάνωσε λοι-
πόν ένα έρώτημα στο όποιο έκά-
λεσε και άρκετους Μεξικανους φί-
λους.

Οι ήθοιοιόι έκείνοι το άμει-
κανού κινηματογράφου, προεκά-
λεσαν την γενική περιέργεια και
ή Κλαίρ Ουίνδσορ, διάσημη τό-
τε, έσπλη και λεπτή καθώς ήταν,
έκανε αίτηση με την έμφανίσι-
της. Συνδεόσαν από τόν συ-
παίκτη-σύζυγό της Μπέρτ Λυτελ-
λα και τον σκηνοθέτη Έντνι Μό-
ριου. Έξορσαν, και έρεβημένη
από την νέα αυτή έμφαση, ή
Ντολорές έπέδειξε μαζί με τον
άνδρα της ένα μεξικάνικο ταγκό
πού έκανε έντύπωση.

Κατενθουσιασμένος ο Μάριου
έρώτησε άμέσως την οικοδέσποι-
να αν ήθελε να παίξη τόν κιν-
ηματογράφο. Έκείνη άνοιξε τα μά-
τια της διαπλάη Νά νίγη άσπί-
στα; Τί θα έλεγε γι' αυτό ή
κογενεία της; οι φίλοι της;... «Ο-
χι, αυτό ήταν άδύνατον, μια κυρία
σάν αυτή δεν ήταν κομψή για
μια τόσο περιπετειώδη ζωή!..»

Το άρώμα όμως, όταν ξαναδρε-
θηκε μόνη μέσα στο άπέραντο μέ-
γαρα της, όταν ή ησυχία άποκα-
τεστάθηκε, τότε ή μοναξιά της φά-
νηκε καταβλητικώτερα από κάθε
άλλη φορά.

Μερικές μέρες άργότερα ο Μά-
ριου τής στέλνει από το Χάλλυ-
γουντ ένα γράμμα προτείνοντάς
της ένα συμβόλαιο για την έσέ-
ρα. Πώς άπέρριψε μια τέτοια πρό-
ταση; Οι γονείς της φαίνασαν συν-
ταξιατικά και ο σύζυγός της
έφυγε για άπηνόμιοις πού έβάρ-
φου. Δεν άργησε δέ να στείλη
στην γυναίκα του ένα τηλεγραφή-
μα: «Έλα!

«Έτσι άρχισε την σταδιοδρομία
της.

«Επειτα, ήρθε το ζήτημα της
οικιακής έργασίας. Συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

«Όποτε άπηνόμια, συχνά άκουα
θυγάτρες να λένε: «Θ' άφισω τη
μαμά να κάνει και αυτή κάτι για
τί πρέπει να είνε άπηνόμια.

Καλά

ΓΕΡΑΜΑΤΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τί δύσκολο πού είνε να περάση
καλώς καλά γεράματα! Όχι δέ
τόσο από την οικονομική πλευρά,
όσο από την ψυχική. Αφού δύσκολο
λα θα βρή ανθρώπους να τόν νοι-
ώσουν, έστω και αν είνε δικό
του, οι άνθρωποι δηλαδή με τους
όποιους έζησε τα περισσότερα χρό-
νια της ζωής του. Καί ή δύσκολο
λα αυτή γίνεται πιά μεγάλη όταν
πρόκειται για γυναίκα.

«Ας άκούσαμε λοιπόν τί λέει
έπί του προκειμένου μια χήρα,
πού έζησε τα τελευταία χρόνια
της ζωής της με την κόρη της,
μια συμείωσι άρκετά δύσκολη κα-
θώς έζετε, αφού πολύ σπάνια
συμφωνούν ή πεθερά με τον γαμ-
πό.

«Θυμάμαι τί φρίκη ένοιωθα ό-
ταν σκεφτόμουν πώς έπρεπε από
γρηγορία μου να εξαρτηθώ από
τους άλλους. Καί όταν ή ύγεια
και τα οικονομικά μου με άποχε-
ρώσαν να ζω κοντά στην κόρη μου
στην άρχή στενοχωρήθηκα.

«Τα πρώτα έφτά χρόνια μετά
τον θάνατο του άνδρός μου, έξη
σα μήνα. Άλλά μ'ήσως και μπό-
ρούσα, ο' αυτή την ήλικια, να
παρατηρήσω της ελευθερίας μου και
να προσαρμόσω στις συνήθειες
ένός άλλου σπιτιού; Ή κόρη μου
κι' έγω ήμασταν θετικοί χαρακτή-
ρες και πριν από το γάμο της
ερχόμαστε συχνά σε διαφωνία.

«Είπα λοιπόν στον έαυτό μου.
«Έφθασαν οι δυσκολότερες στιγμές
της ζωής σου. Έως τώρα καλά
τα κατάφερες αντιμετώπιζοντας δυ-
σκολοτάτα προβλήματα. Τώρα ο-
μως είνε πολύ δύσκολο να προσα-
ρμοσθί με τις περιστάσεις, άλλ-
αν το κατάρθωσες, θα περάσης
κάλα γεράματα κοντά στους άν-
θρώπους πού θ' άναψες.

«Και να πώς άρχισα την προ-
σαρμογή μου προς τή νέα ζωή.
«Εν πρώτοις είπα στον έαυτό μου
δτι ή κόρη μου τίποτε δεν μου χρω-
στούσε, έπειδή την έγέννησα και
την άνέρεψα. Άν κατάρθωσα να
συμμερονηθώ με την πεπαιθωτή
αυτή δεν θα στενοχωριόμουν κα-
θόλου με τί σκέμη δτι τα παι-
διά μου με παραμελούν, σκέμη
πού βασανίζει δυστυχώς τόσες γυ-
ναίκες στα γεράματα τους.

«Για τόν ίδιο λόγο δεν έπρεπε
ποτέ να έχω άσος δτι ο οικοδεσπότης
είνε πάντα υποκόρητος μέσα
στο σπίτι του. Όταν ή κόρη μου
έμεινε στο σπίτι μου ύποχωρούσε
πάντα μπροστά σε όλες τίς θελή-
σεις μου. Το ίδιο έπρεπε και έ-
γω να κάνω τώρα πού έρισκόμουν
στο δικό της σπίτι.

«Θυμάμαι την πρώτη μου δοκι-
μασία λίγο μετά την έγκατάστα-
σί μου στο σπίτι του γαμβρού
μου. Είχα μια φίλη, την Άλίκη,
πού μ' άγαπούσε πολύ και δεν ή-
θελε να στερηθώ την συντροφιά
της.

«Παρουσιάσθηκαν όμως δυσκολί-
ες. Έπρεπε να πάω και τις δύο
να καταλάβω δτι έπρεπε να με έ-
πισκεπτείται άπό ο γαμβρός και
ή κόρη μου άπουσίαζαν από το σπι-
τί. Αυτή δεν το κατάλαβε, και
έτσι ο Ντάν και ή Άλκιτρήνη την
έβρισκαν πάντα μπροστά τους.

Την βαρύνονταν φυσικά και μπο-
ρούσε να δημιοουργήθι ζήτημα γύρω
στις άλλες έκείνης έπισκέψεις.
«Στην άρχή έσκέφθηκα να δι-
εκδικήσω τα λίγα δικαίωμάτα μου.
«Επειτα όμως από ώριμώτερη σκέ-
ψη, εκάταλα δτι, αν έπέμενα, θα
έπρεπε να ζήζαμ μέσα στο άν-
δρόνιο. Έτσι, όχι μόνον άστερη-<

Γυναίκες που ένέπνευσαν

ΟΡΥΛΟΙΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

Μανόν... Έλθι... Μαργαρίτα... Γκωτί... Θεατικές μορφές, που εγγύστησαν εκατομμύρια ανά γινωστών, δημιουργήματα της γοιμής φαντασίας μεγαλοφυών ποιητών και μυθιστοριογράφων... Δημιουργήματα φαντασίας; Όχι! Τα πρόσωπα αυτά που ένέπνευσαν αδανάτα άριστουργήματα σαν τη "Μανόν Λεσκώ", σαν τη "Καμυλά", σαν την "Κυρία με τας Καμυλά", υπήρξαν. Και ναι, με λίγα λόγια, η αληθινή ιστορία τους:

Η ΦΙΛΩΝΗ ΜΑΝΟΝ

"Η δεσποινίς Μανόν Λεσκώ ήταν μια χαριτωμένη κοπέλα, που η όμορφιά της είχε απολαύσει να σέρνι την απόγνωση της στα κεντρικά διασελεύσας της Χάγης. "Εκεί την γνώρισε ο αδόξος Πρεσβ., ο περιφημος Γάλλος φιλόλογος και μυθιστοριογράφος του 18ου αιώνα. Γοητευμένος από την ομορφιά της ο Πρεσβ. της προσέφερε την καρδιά του και οτι άλλο είχε, με δυστυχώς δεν διέθετε παρά το μικρό εισόδημά του ως μεταφραστή και μυθιστοριογράφου. Πάντως, για την αγάπη της Μανόν χωράθηκε, υπέφερε, κατεδίωχθη, αναγκάστηκε να μετέλθι μέσα όχι έντι-

μα γιά να εξασφαλίσει χρήματα. Οι μικρές όμως αυτές λεπτομέρειες ξεχάστηκαν και ο θρόνος της αγάπης τους, όπως τον ετραγουδούσε το περίφημο μυθιστορημά του, ζή ακόμα αμύνοντες.

ΕΛΒΙΡΑ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Καλοκαίρι του 1816. Στη λουτρόπολη του Αϊξ, μια νέα γυναίκα με μάγουλα που τὰ φλογίζει ο πυρετός, περνάει τις ώρες ατελείωτες καθισμένη στην οχθή της λίμνης. Είναι φθισική. Της κρατά συντροφιά ένας νεαρός ποιητής, ο Λαμάρτιν, στον οποίον ζειται διηγείται τη μεγάλη χολική ιστορία της.

Γεννήθηκε στον "Άγιο Δομίγγο", στις "Αντίλλες". Το οικογενειακό της όνομα ήταν Ζυλιφρανσουά Μπουσώ ντεζ "Ερέ". Η εξέγερση των μαυρών είχε αναγκάσει τους γονείς της να εγκαταλείψουν τα πάντα και να καταφύγουν στη Γαλλία, όπου μόλις έφθασαν, η κλεισάνη τη Ζυλί σ' ένα οικόπεδο της Βρετανίας. Κάι όταν, με γάλη κοπέλα πια, θυγίκε απ' αυτό, την επάνδρεψαν μ' έναν σχολαστικό και ηλικιωμένο καθηγητή της Αστρονομίας.

"Ο Λαμάρτινός είχε τρελλά ερωτευμένος μαζί της. Κι' αυτή ανταποκρινόταν στα αισθημα-

του. Κάνουν μαζί έκδρομες στη λίμνη. Κι' άργότερα, ο ποιητής δά βρήνιρη πικρά τον χαμό της με τους ασάφους στίχους του.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Την εποχή του Λουδοβίκου Φίλιππου, έφθασε ένα πρωί στο Παρίσι μια χαριτωμένη Νορμανδή χωριάτοισσα με κόκκινα μάγουλα, η "Αλφονσίνη Πλεσί". Έρχοταν στην Πρωτεύουσα γιά να μάθει το επάγγελμα της μοδίστρας που θα της επέτρεπε να ζήσει τίμια. Είχε όμως το απόζημα να έλκυσε με την ομορφιά της την προσοχή ενός πλουσιού γλεντζέ, που την εσυμεύευσσε να παρατήσει τη βελόνα και να ριχτεί στη ζωή των διασελεύσων. "Η "Αλφονσίνη άλλαξε όνομα έγινε Μαρία ντυ Πλεσί, και ήταν σε λίγο μια από τις γνωστότερες φυσιογνωμίες του εύθιμου Παρισιού. Ο καταχρήσιος όμως γρηγορά έσθυσαν τα όμορφα χρώματά της και τα ξεσύνχια την έκαναν φυσική. Κατά την διάρκεια ενός γλεντιού, η Μαρία η Μαργαρίτα την γνώρισε τον άνθρωπο που έπρόκειτο να τιν άσθανάτιση. "Ο "Αλέξανδρος Δουμάς, υιός, την ερωτεύθηκε άμέσως τρελλά, άλλ' η δυστυχισμένη γυναίκα, καταδικασμένη να πεθάνει πιά, δεν θέλησε να ενδραρύνει ένα αίσθημα, στο οποίο δεν ένοιωσε τη δύναμη ν' ανταποκριθή. "Η συνάντησις όμως αυτή της έδωσε την "Κυρία με τας Καμελίας.

Μιά περιπέτεια

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ Ε. ΒΕΜΠΕΡ

—Αισθανόμαι κάποια κορυφαία και άρκετη πληγή, Γιόχαν, και είνε καλύτερα να πάω από τώρα μαζί με το ζεύγος Χάτλερ στην Ιταλία, εγγύησε η "Εμμα Μάι" στον άρραδαναστικό της. Θάρρος να μάς έρθει στην Βενετία.

"Ο Γιόχαν Κνέμπε δεν έδριξε καμμία δυσάρεσκεια γιά την απόφασί της μνηστής του. Κάθως ήταν δεκάξη χρόνια μεγαλύτερος της, την έθεωρούσε και λιγάκι σαν ένα χαϊδεμένο παιδί που πρέπει να του συγχωρούν τις ίδιους πίες του. "Ηταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Κωνιγσμπέργκ και τα μαθήματα θα διαρκύζαν ακόμη ενάμιση μήνα. Τού ήταν λοιπόν αδύνατον να φύγη από τώρα μαζί της. "Αργότερα θα ε-πήγαμε μαζί με την μητέρα του να την συναντήση στη Βενετία και θα συνέχισαν μαζί το ταξίδι.

"Η "Εμμα ένοιωσε μεγάλη καρρά σαν άρεθηκε εγκαταστημένη στο κομψό ξενοδοχείο της Βενετίας. "Εαυμάτως με απληστία την παράγγειλε πόλι με τις περιφημείς διωρυγές της, τις άπειρες γυνήρες, τις γονόδες, τον άραιο ναό του "Αγίου Μάρκου με τις χιλιάδες τα περισσότερα που τόσο άφραδα έτρωγαν από το χέρι της. "Αλλά, επιθυμούσε να δοιθή και λίγο μονάχη της, να περιπαλή εδώ κι' εκεί. "Ετσι, ένα θράσυ, με την πρόφασιν πως θα έγραφε μερικά γράμματα, έκαλη ν-χτισε το ζεύγος Χάτλερ μετά το δείπνο κι' αντί να πάη στο δωμάτιό της, κατέβηκε κι' έφωναζε έναν γονόληρη και... τού έλεπε να την πάη στην πλατεία του "Αγίου Μάρκου.

Κόσμος πολλές ήταν συγκεντρωμένος εκεί, την άμορφη αυτή άνοιξιακή θραύση. Μιά άρνηστια, έπαυε διάφορα μελωδίες, ενώ διάφορα ζευγάρια έκαναν βόλτες κάτω από τις καμπίες της πλατείας. Με κόπο κατάβησε να βρή η "Εμμα ένα τραπέζι έλευθόρο. "Εκείθηκε και παρήγγειλε ένα πανγώτο.

Σε μία στιγμή που περιέφερε περίεργα το έλκωμα τριγύρω της, άναμσα στο πάθος διέκρινε έναν άμορφο μελαγχρόνιο και ψηλό νέο. Τὰ βλέμμά του συναντήθηκαν κι' άμέσως ο άγνωστος έπαύσθη και της άφήτησε την άδεια να καθήση.

—Δεν έβρισκα ούτε μία καρφέ κλα, δεσποινίς, της έπε έχαμε λάντας. "Ελπίσω να μιν σας ένοχλώ.

—Διόλου, απήντησε η "Εμμα, σε άπταστη Ιταλική. Σας παρακαλώ καθήση.

—Πόσι! Είσατε λοιπόν "Ιταλίσ; Σας ένομιση γιά ξένη.

—Όχι, είμαι Γερμανίς. Μιά η γιανιά μου ήταν "Ιταλίσ κι' απ' αυτήν έμαθα την άμορφη γλώσσά σας.

—Πώς λεγόταν η γιανιά σας; —Το οικογενειακό της όνομα ήταν Μπορέλλι... —Μπάρ! Τι σύμπτωσης, κι' εγώ ενομιόμουν Μπορέλλι! Τίνο Μορέλλι. Μπορεί ναμστε και συ γινείς. Οι Μπορέλλι ήταν μια παλιά και άρχοντική οικογένεια, με δυστυχώς καταστράφηκαν κι' εγώ σήμερα είμαι υποχρεωμένος να έργασώμαι γιά να ζω, πράγμα που μου είνε άρκετά δύσκολο στο!

"Ετσι συνέχισαν τη συνομιλία σε τόσο πολύ φιλικό, σαν να ήσαν παλιοί γνώριμοι. "Ο Τίνο της εγγύησε ότι ήταν καλλίτερος, πως έγινωράφει διακοσμήσεις σε μέγαρα κι' εκκλησίες. Τού άρεσε όμως καλύτερα να πονά τις ώρες του στην άμορβιά.

—Μιά και είσατε εαυδάφη μου, της έλεπε σε ύφος που δεν έπιθε χόσαν άνθρωπο, πρέπει να γνωρίσομε καλύτερα. Εί πάμε μαζί σ'ό Λίντο και θάρρετε στο άτελι μου να δήτε τα έργα μου.

"Όταν την συνάδουσε στο ξένο δοχείο της, της έπηρε στην ύπαρξή της να συναντηθούν το άλλο από γευμα και να πάνε μαζί στο Λίντο. "Η ιδέα πως θα ήταν μια διασκεδαστική περιπέτεια, έκαμε την "Εμμα να δεχθή.

Την επομένη το άπογευμα, η "Εμμα άνήγγειλε στους Χάτλερ ότι θρήκε έναν μακρινό συγγενή της κι' ότι θάβγαίνε μαζί του. "Από τότε οι δυο νέοι έπήγαν παντού μαζί. Μιά μέρα όμως, ένας γέρος γονόληρης την έσυμβούλευσε με πατρικό ενδιαφέρον, ν' άποφύγη αυτόν τον κατακτητή των γυναικείων καρδιών, γιατί είχε κάμει πολλά θύματα. "Η "Εμμα έγέλασε και τόν εύχαρίστησε, μα και συγχρόνως τόν διεβεβαίωσε πως ήταν ικανή να προφυλάξη.

"Όταν λίγες μέρες άργότερα έπηρε ένα τηλεγράφημα τού Γιόχαν που της άνήγγειλε ότι θάρχόταν με τη μητέρα του μια έβδομάδα ενωρίτερα, η "Εμμα, ενώ κατά έσθος εχρησιότηθηκε γιάτι άναπαύσει τον άρραδαναστικό της, συγχρόνως λυτήθηκε, γιατί ο έρχομός του θα έδινε τέρμα στη ρωμαντική της περιπέτεια.

"Αποφάσισε λοιπόν να χαρή τις τελευταίες μέρες της ελευθερίας της, αν και ένα έπεισόδιο που της συνέβη την προηγουμένη θα έπρεπε να την κάμη προσεκτικότερη. "Ησαν σε μία γόνδολα μαζί με τόν Τίνο, όταν εκεί που περνούσαν κάτω από αιν γέφυρας, είδε έαφικά μια μεταλλική λαμψή να διαγράφει μία καμπύλη στον άέρα κι' άμέσως σγεδόν ένα στίλετο ήρθε και καρφώθηκε στα πόδια του γονόληρη. "Η "Εμμα έβγαλε μια κραυγή τρόμου κι' ε-κτύπησε ψηλά. Στο πεζούλι της γεφ-ράς έπρόσθασε και είδε μια νέα. "Ασφαλώς έβλεπε να χτυπήση η ασπίδα η τόν Τίνο.

—Σού το είπα κι' άλλες φορές, άγαπητή μου, είπε ο Τίνο με τη μεγαλύτερη άπάθεια. Οι Βενεταίοι νες είνε θερμάσιμες. Παίρνουν το κάθε φέρετο στα σούδα.

"Αυτόσο, αντί το έπεισόδιο αυτό να σωφρονίση την "Εμμα, την έπεισινε και της έκέντησε τόν πόθο της περιπέτειας. Με τη σκέψη μάλιστα πως σε μία θρομάδα θα έρχόταν ο Γιόχαν, χωρίς να συλλογισθή τις πιθανές συνέπειες, ύποχεθηκε στον Τίνο να πάη το έπόμενο άπογευμα στο άτελι του να δή τα έργα του.

"Ενωρίς την άλλη μέρα το απόγευμα, η "Εμμα ανέβαινε τις σκάλες που ώδηγούσαν στο διαμέρισμα τού Μπορέλλι. Στη στροφή της σκάλας συναντήθηκε με μία νέα που κατέβαινε θαστικά. Το κεφάλι της και τούς ώμους της τους είχε τυλιγμένους σ' ένα μαύρο σάλι. Σαν έφτασε στην πόρτα τού Τίνο, έχτύπησε μα δεν έλαβε καμμία απάντησι. Καθώς η πόρτα δεν ήταν έντελως κλειστή, την έπρωξε κι' έμπεκε "Εσταμάτησε ώστόσο, σαν είδε τόν νεο έαπλωμένο σ' ένα ντιβάνι. Στην άρχη ένομισε πως κοιμόταν. "Όταν όμως έπλησίασε, είδε με φρίκη ότι το πρόσωπό του είχε μια βαρυσμένη υφότητα και συγχρόνως διέκρινε την λαλή ενός στίλετου να έζέχη από το στήθος του, όπου μια κίχλι αίματος είχε θάψει το ποκάμισό του.

"Η "Εμμα, γεμάτη φρίκη, εγγύρισε πίσω και σγεδόν καταρρέωντας κατέβηκε τρομαγμένη τις σκάλες και έμπεκε τρέμοντας ζανά στη γόνδολα που την είχε φέρει.

Καταρρέωντας τώρα τόν ένωτό της που έμπεκε σε μία άσπρη περιπέτεια. Συγχρόνως λυπόταν τόν άτιχο νέο, τού οποίου άσφαλως είχε προκλέσει τόν θάνατο, από άντιζηλία.

Κλεισθηκε στο δωμάτιό της ν' έπέρασε κάμποση ώρα με τις έλ-θέρες αυτές σκέψεις. Τέλος, άκουσε τη φωνή τόν Χάτλερ που είχεν έπιστρέψει και άμέσως οχε

δόν κάποιος έχτύπησε την πόρτα της.

Οι φίλοι της έμπεκαν στο δωμάτιο. Δυο αστυνομικοί τούς άκολουούσαν.

—Εμείς, τί συμβαίνει; έρώτησε ο Χάτλερ, τρέμερα συγχίζετε. Οι κύριοι τούτοι μιλούν γιά κάποιον φόνο μα δεν καταλαβαίνω...

—Σε νιορίαν, είπε ο ένας άυτο νομικός πλησιάζοντας την, αυτή η τσάντα είνε δική σας; —Μάλιστα, είπε η νέα με ρωνή σέσσημένη.

—Λυπούμαι γιά σας, έξακολούθησε ο αστυνομικός, έπειδή την έβρίκαμε στο δωμάτιό του ήλιό Ρέλλι, ο οποίος είνε εκεί νεκρός με μία μαχαίρη στην καρδιά. Με σ'α την τσάντα σας έπηρε το διασθηρίο σας με μία μικρή φωτογραφία σας, από την οποία σας άνεγνύμετε η θυμώρος που σας άνοιξε την πόρτα. Το καθήκον μου έπιδάλλει να σας συλλάβω. Σας παρακαλώ να με άκολουθήσετε.

"Η θέση της "Εμμας θα ήταν τραγική αν μία θρομάδα κατόνιν δεν παρουσιάζονταν αούδωρτα. Η ένοχος να άμολόγηση την ποινή της. "Ηταν μία νέα, στην οποία ο Τίνο είχε όρκισθή παντοεινή αγάπη και κατόνιν την έγάταίσε ψε χάριν της ζήνης.

Θέλω να έκδικήση και τό έπέτυχε. Δεν μετανόησε γιά την πράξι της, μα δεν ήθελε όμως να καταδικασθή στη θείσι της μία άδωα.

"Εν τώ μεταξύ, ήθεσε στη Βενετία ο Γιόχαν με τη μητέρα του και φαντάζεται κανείς τί σινε, χώρα του, σαν έμαθε τα συντάτα. Μόλις έτελειώσαν οι διατάσεις της άποφυλάκισης της "Εμμας, την έπηρε κι' έφυγαν γιά τη Γερμανία. "Εκεί άμέσως έγινε ο γάμος τους, άφού προηγουμένως τού έδωσε το λόγο της ότι στο μέλλον θα ήταν σούδαρ και θα έπαυε να ένδιαφέρεται γιά περιπέτειες. "Αλλωστε, δεν ήταν άρκετό το πάθος της γιά να την κάμη να άποφύγη κάθε είδους περιπέτεια;

ΕΡΜΑΝ ΒΕΜΠΕΡ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΡΥΖΙ

Σε κάποια θάραρη περιφέρεια τών "Ινδιών, το ρύζι χρησιόται όχι μόνο ως κυριότατη τροφή των κατοίκων, αλλά και ως... κοινήριο προς άπονομήν δικαιοσύνης.

"Όταν δηλαδή γίνεται έκει μια νένα έγκλησις και δεν είνε γνωστός ο δράστης του, ο δικαστής τού τόπου συγκεντρώνει όλους τους ύποπτους και τούς δάζει να καθύσαν γύρω του σε κύκλο.

Τότε παίρνει τις περισσότερες καθένας μιάν άρισμένη ποσότητα ριζιού, που όρεκίται να μισήσουν έως ότου να το μεταβάλουν σε σκόνη, χωρίς όμως και να το καταπιούν.

"Υστερα από μίσσημα πέντε λεπτών, οι ύποπτοι υποχρεώνονται να φτύσουν το ρύζι επάνω σ' ένα φύλλο πεπανιστό. Τότε ο δικαστής παίρνει και έξετάζει προσεκτικά το ρύζι του καθενός και κηρύσσει ένοχο εκείνον που δεν το έχει μασήσει καλά.

Και πράγματι, τις περισσότερες φορές ο ένοχος, έπειδή φοβάται μήπως άνακαλυφθή, μασάει χωρίς όρεξι κι' έτσι προδίδεται μόνος του.

ΠΝΕΥΜΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Στην πλάξ. Μιά δεσποινίς λέει σ' έναν νεαρό κύριο: —Θέλετε να με μάθετε κολύμπι, κύριε "Αλέκο; —Λυπούμαι πολύ, δεσποινίς... Δεν έξρω να κολυμώ! —Δεν έρεπε;... Τότε λοιπόν θα σας μάθω εγώ!

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΚΑΙΤΗΣ

Μεταξύ φιλενάδων στην πλάξ, μιάς λουτροπόλεως: —Τι τυχερή αυτή η Καίτη! —"Ασφαλώς... Πέρσι, έκινδύνωσε να πνιγί τρεις φορές, και την έσωσαν πάντοτε νεαροί συμπαθητικοί. Τέλος, της έκλεισαν τα ρούχα της από την καμψία, κι' έτσι έστρώριζε μωγύννη!

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ... ΓΕΡΝΟΥΝ ΠΟΤΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Τα μέσα του ν' άρέση μία γυνάικα προχωρημένης ηλικίας. — "Όχι μακιγιάς και κοκεταρία, άλλα κάτι άνώτερον και εύγε υικώτερον. — Το μυστικό της ηλικιωμένης. — "Ενας ύμνος στις... ρυτίδες! — Η έπιτήδευσις θανατώνει! — Μην νεάζετε διά της δίαις...

"Η γυναίκα πρέπει να είνε γυνάικα έως την τελευταία στιγμή της ζωής της... Και έχει καθήκον να είνε, παρά την πάροδο του χρόνου, παρά την ηλικία της, άφρα για τόν άνδρα της, εύχρηστη γιά τα παιδιά της, σωματικά θνητή στο περιβάλλον της.

Γιατί κάθε γυναίκα μπορεί να μιν... γερσώ ποτέ...

"Η γυναίκα είνε ένα γοητευτικό ζωντανό λουλούδι, που έχει γιά προορισμό του να χαρήη στο περιβάλλον του την άμορφη, τη σαγήνη, τη γοητεία. Το κυρίως ένος φουστάνι, ο παλμός μιάς γυναικείας φωνής, η μαγεία ενός έλκμματος που έχει το τραγούδι των πουλιών, το μουρμούρισμα των κυμάτων.

Πόσο άπογοητευτικό όμως είνε και γι' αυτήν και γι' αυτούς που την περιστοιχίζουν, όταν μία γυνάικα χσπή όλα τα χαρίσματα έξ αίτιας της ηλικίας της, όταν γεράσση.

Δεν υπάρχει άπαισιώτερο θέμα από μιάν άφρα γυνάικα που έγέρασε: Το μαρμαρένο πρόσωπό της δεν έχει πιά την άσπρφητη άσπράδα του, τα φωτεινά μάτια της δεν είνε παρά δυο σκοτεινές κόγχες, το λαμπροσφύμενο κορμί της είνε μία καλλυτεχνική άνορη γραφία.

Κανείς δεν γυρίζει να την κυττάξη. Κανείς δεν σκέπτεται να την κατακτητή πιά. "Όλοι την όκτελούν. Και λυπούνται γι' αυτήν. Καί αυτή είνε δυστυχισμένη.

Και όμως! "Η γυναίκα αυτή μπορεί να μιν γερσώ ποτέ! Πώς θα μπορούσε να γίνη αυτό το θαύμα; "Αλλά δεν προκειται περί θαύματος...

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΤΙ ΑΝΩΤΕΡΟΝ...

"Η γυναίκα που θέλει να μιν γερσώ ποτέ — και αυτό πρέπει να το έπιζητή κάθε γυναίκα που κάμπτει το άκρωτήριο της πρσ της νεότητος, πρέπει να έζηρ τα μέσα εκείνα με τα οποία κατακτάται το ένδιαφέρον τών άνδρών...

"Ας μν νομισθή ότι τα μέσα αυτά είνε το μακιγιάς, η κοκεταρία, η προκλητική άμφιεσις, η έλευθεριότης. "Όλα αυτά είνε όχι μόνον άρνηστα, άλλα και γελοία γιά μία γυναίκα που έπέρασε τα πένια.

Ο γέρος και άν στολίζεται, στον άνήφορο γνωρίζεται, λέει μιά σοφή λαϊκή παροιμία. Και η ηλικιωμένη γυναίκα που θα θελήση να νεώση με τεχνάσματα κοκεταρίας, δεν θα έπιτύχη τίποτε περισσότερο από την γελοιοποίησή της.

"Αλλά τότε; —"Απλούστατα: Χρειάζεται κάτι το άνώτερο, το πολύ διαφορετικό, το ύψηλον και εύγενες...

ΘΑΝΑΤΟΣ Η ΕΠΙΤΗΔΕΥΣΙΣ

"Υπάρχουν μερικές μικρολεπτομέρειες στις άποιες βασίζεται όλο το μυστικό της έπιτυχίας μιάς ηλικιωμένης γυναικός. Και τις έ-

ποιες, συχνά δυστυχώς, έλέχστες γυναίκες προσέχουν.

"Επειδή είνε έμφρη σε κάθε γυναίκα η τάσις ν' άρέση, προσπαθούν οι ηλικιωμένες γυναίκες ν' άρέσουν με κάθε θεμιτόν και άδείο μέσον. Χρησιόποιουν λοιπόν προς τούτο ό,τι είνε δυνατόν να χρησιόποιήσουν: φανταχτερά πορέματα, στολίδια, μακιγιάς, χρυσάφια, άρώματα κλπ... Μάλιστα και άνόητα και έξευτελιστικά μέσα.

"Η άφρα γυναίκα που δεν είνε πιά τέτοια, η κομψή που έπέρασε τα πένια, η κοκκία που μιν πηραν τα χρόνια, μπορεί να μιν γερσώ ακόμη εάν διατηρήση την εύγένεια στην εμφάνισή της, το χαμόγελο στα χείλη, την καλσύνη στην ψυχή, την ευστοφία στο πνεύμα.

Πραγματικός θάνατος στην γυναίκα είνε η έπιτήδευσις. Γι' αυτό, κάθε γυναίκα που δεν θέλει να φαίνεται ακόμη γερασμένη πρέπει να την άποφύγη.

Μιά ηλικιωμένη γυναίκα που έπιδικνύει τα μπράτσα και τόν λαμό της, όσο, αλαδαστρίνα και αν φαίνεται, αυτά, έμφανίζετα ακόμη πια "εγερασμένη" στα μάτια των άνδρών... Ναι, μία μικρολεπτομέρεια που άλλες την προσέχουν.

Κάτι άλλο σημαντικό κατά το γήρατος είνε η χάρις. "Όλα μπορεί να τα χάση μία γυναίκα περασμένης ηλικίας, όχι όμως και τη χάρη. Το δέλι των γηραιών προσδίδει στο πρόσωπό μιν εκφραστική γλυκύτητα, στην φωνή μιν άπλη θερμότητα, στο σώμα μιν άρχοντική παύστασι. Κάθε ηλικιωμένη γυναίκα πρέπει να τα διατηρήση προς όφελος της αυτά τα "εγεροντικά" χαρίσματα.

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΙΣ... ΡΥΤΙΔΕΣ!

"Η γυναίκα κρύβει στο σπλάγχαν της μιάν άσυντη φλόγα γοητείας που ούτε τα χρόνια ούτε τα γερατά μπορούν να την έαφάνισουν όταν αυτή το έπιζητή. "Ολόκληρη, από τα μαλλιά έως τα πόδια, είνε ποτισμένη με τούς χυμούς μιάς άδιόρατης σαγήνης που διαπνέουν και την παρμικρότερη ίνα της. Μπορεί λοιπόν να πη γερσώ όταν το θελήση. "Υπάρχουν γυναίκες με κατασπαρμένα καί ρυτίδες που έχουν περισσότερη γοητεία από μία νέα γυναίκα...

Οι ρυτίδες! Νά κάτι που τρομοκρατεί κάθε ηλικιωμένη γυναίκα και την κάμη να μετεβάλη το πρόσωπό της σε... χροματισμένο!

Και όμως! Ρυτίδες θα πη άρλε μότης, πείρα ζωής, πόνο, γλυκύτης τού ρόδου, κατά την έκφρα-

σιν μεγάλου συγγραφέως μας.

Μιά γυναίκα λίγο μαρμαρένη — παραδέχεται ο συγγραφέας, που διατηρεί την άνταύγεια της παλίας άμορφής της, έλκυει περισσότερο από μία νέα κοπέλα που άμπελη χτυπήτα, σαν τα πλούσια του νεοπλούτου.

"Αναπαύε τις γυναίκες, λέει ο ντ' "Αντουάντο, περισσότερο γιά τα έλαττωμάτα τους τα ψυχικά και σωματικά, παρά γιά τις χάρεις τών.

"Όλες οι άμορφες δεν είνε έλκοι χρόνων...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Καλή μου Τζιλντα, «θα έκπλαγής άσφαλώς πολύ τη στιγμή που θα λάβης αυτό μου το γράμμα και θα σκεφής: "Τι έχει άραγε να μού γράψη, άφού μού το πη στο άπογευματινό μας ραντεβού;"

"Γιά να σου γράψω αυτό το γράμμα βασανίστηκα τρομερά. Μά πρέπει να είμαι ειλικρινής μαζί σου.

"Γλυκεία μου Τζιλντα, ακριβώς σήμερα κλεινώ τα σαράντα μου χρόνια. Και η έπέτειος αυτή είνε το όριστικό τέλος της νεότητος. Πά ναι πιά οι τρέλλες. "Από δω και έμπρός άρχίζουν τα μεγάλα προβλήματα και οι σούδαρες σκέψεις!

"Θα σου διηγήθω με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία μου γιά να μπορέσης να με νοιώσης. Σε θεωρώ σαν την πιο καλή μου φίλη. Πριν από σένα καμμία άλλη δεν είχε άπασχολήσει τη σκέψη μου και την καρδιά μου. Τα νεύατα μου έπέρασαν χωρίς να δοκίμασω τόν μεγάλο έρωτα που κάνει τους ανθρώπους εύθυμιούς. Σαν σε γνώρισα, τα μαλλιά μου είχαν άρχισή να άσπρίσκουν και είχα άρχισή να νοιώθω τόν έαυτό μου κουρασμένο από τη ζωή. "Εσύ μού εαυδάωσες τη χαρά. Τα δικά σου νεύατα ήσαν γιά μένα μια ζωογόνος βροσιά. Και όταν σου έλεγα σ' ά γαπώ, με έκυριεύσε μία άπερληρα πτη έλγυχία έλκποντας στο έλκμα σου όλη την τρυφερότητα της

καρδιάς σου.

"Μα τότε ακόμη δεν σ' άγαπούσα τόσο τρελλά. Σε σένα έβρισκα μία γοητευτική γυναίκα που άλάκευε τόν άνδρικό μου έγωισμό. Αυτή ήταν η άλήθεια. Κολακεύον μιν ακόμη ότι εσύ, μία πλούσια γυναίκα, που ζούσες μέσα στην παλυτέλεια, με είχες προσέξει και έξαχρίσει από τόν άλλον κόσμο.

"Στόσσο, σιγά... σιγά, άρχισα να νοιώθω τόν μεγάλο, τόν άληθινό έρωτα. "Υπερβα με τη σκέψη πως άήκησε σ' έναν άλλον, ότι αυτός ήταν πλούσιος και μπορούσε να σου ίκανοποιή διλες σου τις έπιθυμίες και εγώ ήμουν άκόμη τα σσ φτωχός, ώστε να μιν μπορώ να έξακαθάρσω όλη την κατάστασι: να σε πάρω άμέσως από εκείνον που σε είχε σ'α μιά άμυχη κοινότητα γιά να τόν στολίζης το σκέτι καί να σε κάνω εύθυμότερη.

"Πόσο υπέρερα όλον εκείνο τόν καιρό!

"Γιά να σε κάμω έντελως δική μου, άποφάσισα να έργασώθω όσο το δυνατόν περισσότερο και να κερδίσω πολλά χρήματα. "Ετσι θα έξασφαλύα και την δική σου εύνη Χία.

"Μα ο χρόνος έπαυε είναι δολοφονικό ρόλο εις βάρος της αγάπης μας. "Όσο ο καιρός περνούσε, ό έρωτάς μας γινόταν ηρεμότερος, λογικότερος. Σ το έλκμα σου δεν έβλεπα τη θνητή εκείνη συγκληή σου που πόντος καιρού της άγάπης μας. Τα λόγια σου δεν ήσαν πιά τόσο τρυφερά και οι συζητήσεις μας δεν είχαν πιά νέα θία με τα άνεύα μας. "Ησαν άπλες, χωρίς ένδιαφέρον. "Ο έρωτάς μας έπαυε να είνε ένα τρελό πάθος. Για σ'α να μάλλιστα ήταν πιά ένα έπεισόδιο, μια άμορφη ιστορία που έπληγαμε προς το τέλος της. Σε έρανεύω μες έργοδυσον πιά από συ ηθείας. "Από τη σκέψη να μιν χσπής κάτι πολύ δικό σου. "Από φά του μήπως γίνης γιά μένα μια νάνησις και μίσση παρη έώλη τη θέα σου από τη ζωή μου.

"Ηταν τραγικό. "Εβλεπόμεστε πιά από συνήθεια στο ίδιο μέρος, την ίδια ώρα, έλέγαμε τα ίδια λόγια και είχαμε τις ίδιες τρυφερότητες. "Ησαν μν γυναίκα που ζήρησος λίγη τρυφερότητα, και εγώ είχα μεταβλήθω σ' έναν άπ' αυτούς τούς κοσμικούς ήλιόλους που έπιμύουν να δημιουργούν άνοτες περιπέτειες χωρίς κανένα ένδιαφέρον. "Εκεί κατέληξε η μάς ο άμορφη στην άρχη ιστορία μας. Το δνείρο μου είχα πάσει να σ' άποσπασω από τόν άνδρα σου, μ' άπασχολούσε τόν έαυτό μου, γιά το η στάσις σου μού έκένεκε την χαρά. Τα δικά σου νεύατα ήσαν γιά μένα μια ζωογόνος βροσιά. Και όταν σου έλεγα σ' ά γαπώ, με έκυριεύσε μία άπερληρα πτη έλγυχία έλκποντας στο έλκμα σου όλη την τρυφερότητα της

"Ας μιν ξεελευθώσωτε λοιπόν πιά. "Ας παραδωθώμε ότι ο ένας κουράστηκε πιά από τόν άλλον και ές χωρίσωμε. Πριν τελειώσω, θα ήθελα να σου άποκαλύψω και κάτι το άλλο: Ο κίνος μας φίλος φερνάντο έχει, όπως έρεξε, τέσσερα χαριτωμένα παιδάκια. "Α, δες! Μπορεί να φατασθής την άμορφη νεατή του έλγυχια. "Εχει μιν άμορφη γυναίκα που τόν λατρεύει. "Εσύ δεν έδοκίμασες αυτή τη χαρά, γιατί δεν σου άρέσουν τα πια δικά. Ποτέ δεν έπεθύμησες την τρυφερή άμείωστα της πραγματικής οικογενειακής ζωής. "Εγώ όμως είμαι πιά σαράντα χρόνων και δεν μού μένουν και πολλά χρόνια γιά να χάσω. Πριν να γεράσω, θα λω να άποκτώσω και ένα οικογενειακό! Δεν σου κρύβω ότι θα πονερεύθω την άδελφή της γυναικός σου φερνάντο. Είνε ένα χαριτωμένο πλδούμο, άφωτισμένο στην άγλήπη τών παιδιών τού φίλου μας και στο σπίτι του.

"Συγχάρησε με, Τζιλντα, γιά τη λύπη που θα σου προσένηθω. Μά αν έξετάσης την καρδιά σου, θα ίδής πως δεν μ' άγαπήες πιά. "Αντίο γιά πάντα, περασμένο μου έρωτά!...

ΑΛΙΟΝ ΜΠΑΡΑΤΣ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Φιλόδοξος. — Εγώιστος και πεισμονή χαρακτήρ. Πολλή ματαιοδοξία φθάνουσα μέχρις του φθόγου. Σας κατέχει μία μανία επιδείξεως. Είς την σκέψιν σας δεν υπάρχει τίποτε το βεβηρόν και το ωριμώμενον. Καμία περίπτωση γάμοι δεν υπάρχουν πρὸς το παρόν. Θα έχετε πολλὰς αισθηματικὰς περιπέτειας, χωρίς καμμίαν όμως σημασίαν. Περιωρισμένος ο κύκλος τῆς ζωῆς σας ἐφ' ὅσον δεν δώσετε περισσότερον βεβαιότητα εἰς τὰς ἐπιδείξεις σας. Νὰ ἀκολουθήσετε ὑπαλλήλικον στάδιον. Τὸ αἰσθημὰ σας εἶνε παροδικόν καὶ χωρὶς βάθος. Τὸ ἴδιον σὰς γράφω καὶ διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ δευτέρου σημειώματος. Κατατρίβετε σὲ πολὺ μικρὰ πράγματα καὶ τὸ κακὸν εἶνε διὰ τὰ νοήματα ἐξ μεγάλου.

3333 Αφροδίτη ν τ η ς Μ η λ ο υ. — Δὲν βλέπω τίποτε τὸ αξιοσημειώτον ἀπὸ μέρους τοῦ προσώπου διὰ τὸ ὅτι οὐκ ἔχει γράμματα. Μεταξὺ τῆς προβόσεως καὶ τῆς ἐκτέλεσεως ὑπάρχει πάντοτε τὴν ρασιὰ ἀπόστασιν. Θὰ δυσκολευθῇ τε εἰς τὰ πρῶτα σας ἔθλημα, ἰδίως ἀπὸ τῆς οικονομικῆς ἀποφύσεως, ἢ ὅποια ἐμφανίζεται ἐπὶ σὰς ἐξαιρετικὰ δύσκολος. Ἡ ἐξομὰς λυσις θὰ βραδύνῃ, δι' αὐτὸ πρὲς καὶ ἔχετε ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴν ἀπελθίσεσθε. Νὰ ἐπιμεληθῇτε περισσότερο τὴν ἐμφάνισιν σας καὶ νὰ καλλιεργήσετε τὴν καλαισθησίαν σας πρὸς ὑπερτέραν κατὰ πολὺ. Ἐνα νέον αἰσθημὰ θὰ σὰς δὴνησῇ εἰς γάμον. Τὸ αἰσθημὰ όμως αὐτὸ βραδύνει ἀρκετὰ. Μὴν παραμελήτε τὴν ὑγίαν σας. Ἐχετε τὴν ἀντοχήν, ἀλλὰ εἰσθε ἐξ ὧλου ἐξαιρετικὰ εὐπρόσδεκτος.

Πολυδάσσανισμὲν ν η ν. — Διὰ τὰς ἀπαντήσεις πρὲς τὰς ἐρωτήσεις ἐνα ἀπόκομ μὲ ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας. Πάντως σὰς λέγω ὅτι εἰς τὸν γάμον σας ὑπάρχει μία σημαντικὴ καθυστέρησις.

Α. Λ. Ο. — Τὸ ταλάντο σας εἶνε ἀναμφισβήτητον, ἀλλ' ὅτι πολὺ βυθιστὸν. Ἡμπεριεῖτε νὰ ὑπολογίζετε εἰς ἐξαιρετικὰς ἐπιτυχίας, ἀλλὰ θὰ σὰς συνεδράσει ὁμοῦ νὰ ἀφραγῇτε οὐλοκρηστικὸς εἰς τὸ τραγικόν. Περισσότερον ἐπιτυχίας δὲν εἴχετε εἰς τὴν μουσικὴν. Θὰ δοκιμάσετε πρῶτα ἐρωτικὰ αἰσθημὰ καὶ σὰς τὸ ὑποσημειώσω διὰ τὴν μὴν παραστροφὴν ἀπὸ αὐτῆς. Θὰ νυμφευθῇτε κατόπιν αἰσθημῶτος. Ἡ ζωὴ σας προημετέρηται ἀπὸ τὴν ἱκανοποιητικὴν.

Ερρίκος Β. — Ὁ φίλος σας εἶνε καλὸν χαρακτήρ, εἰς τοῦ ὅποιον μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε. Στοιχικός καὶ τρυφερός. Δὲν στερεῖται δραστηριότητος καὶ εἶνε τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσχερείων τῆς ζωῆς. Τὰ αἰσθημὰ τὸν εὐαικρινῶν καὶ σταθερά. Ἡ σκέψις περὶ γάμου δὲν εἶνε δυνατὴν νὰ τὸν ἀποκαλοῦσιν αὐτὴν τὴν στιγμήν σοφῶς. Ἡ σημερινὴ οικονομικὴ τοῦ κατὰστατος ὅχι πολὺ εὐχάριτος, θὰ ἐκτελεσθῇ συντόμως. Γενικῶς ἡ ἐξέλιξις τοῦ δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ. Εἰσθε χαρῆς καὶ συγκρατημένος, ἀλλὰ στοργικός καὶ τρυφερός. Ὁ ἐσωτερικὸς σας κόσμος εἶνε πλούσιος, ἀλλ' αἱ ἐκδηλώσεις σας πολὺ μετρίαι. Θὰ νυμφευθῇτε εἰς ἔρωτος εἰς νεαρὸν ἡλικίαν καὶ ἡ ζωὴ θὰ σὰς ἱκανοποιῇ ἀρκετὰ.

Ζοὺξοβνι Φ. — Ὁ φίλος σας εἶνε καλὸν χαρακτήρ ἀσταθῆ. Αἱ διαθέσεις καὶ τὰ αἰσθημὰ τοῦ μεταβάλλονται συχνά. Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους πρὸς ἀκολουθοῦν μίαν σταθερὰ γραμμὴν εἰς τὴν ζωὴν τῶν. Ἐπιπολαιότητα, ἀλλ' ὅχι καὶ δυστροπία. Θέλεις μάλλον ἀσθενῆ παρὰ τὸ γενοῦν, δι' ἣν καὶ σιγίμας ἐξαρτίας ἀξίας λόγου. Τὰ αἰσθημὰ σας ἀπέναντι σας εἶνε πολὺ μετωμένα. Εὐρίσκεται εἰς μίαν ψυχολογικὴν κρίσιν, ἢ ὅποια τὸν κἀνεν νὰ ἀντικρῇ μετὰ ὅλην ἐλπίαν τὴν ζωὴν. Δὲν βλέπω σκέψιν ἀπὸ γάμου. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν μπορὶ δύστην ὡς σὰς δώσω ἐπιβάν. Τὸ αἰσθημὰ σας θὰ χρονίσῃ, ἀλλὰ χωρὶς τὴν παλαιὰν φλόγα. Πρέπει νὰ συνάψετε γὰρ ἀντιμετωπίσετε τὸ θάρος σας. Ὁ γάμος σας εἶνε

ψυχραιμότερος τὸ μέλλον σας. Ἄν θέλετε μοῦ ἐναγοράτε. Α. Β. Ε. Ε. Ο. Β. Ο. Ν. Μ. Π. — Ὁ φίλος σας εἶνε ἀπὸ τοὺς τύπους πρὸς ὅσον πολλὴν ἀσθηματικὴν, ἀλλ' ὅχι ἀξιόλογον σταθερότητα. Θὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζετε σθεαρόν πρὸς τὴν αἰσθημὰ τῶν. Ἡ μὴκρὴ αὐτῆς περιπέτεια θὰ σὰς στοιχίσῃ, ἀλλὰ πρὲς καὶ τὴν ὑπομείνετε με καρτερίαν. Προσεκροῦντες εἰς δυσχεροὺς ἐπιδράσεις, αἱ ὅποια ἴσθοντες καὶ μετέστροφον τὰ αἰσθημὰ σας καὶ τοῦ φίλου σας. Αἱ σκέψεις ἀπὸ τὰς ὁποίας κατέχεσθε εἶνε παρόλογοι. Δὲν βυσιάζεσθαι καὶ εἶνε ἔναν πρῶτον ἔρωτος. Ἡ ζωὴ σας δὲν σταματᾷ ὅλως τε σ' αὐτὸ τὸ σημείον. Ἐμφανίζει πολλὰς ἀκόμην καὶ ἀξιολόγους ἐξελίξεις διὰ τὸ μέλλον. Ἄν θέλετε μοῦ ἐναγοράτε.

ΜΑΡΘΑ 10. — Στερεῖσθε αὐτορητισμὸν καὶ ὑπάρχει πάντοτε κάποιοι ὑπολογισμοὶ εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας σας. Διὰ θεοὺς τρυφερὰ καὶ ῥωμαντικὰ. Ἡ θὰς ἐπιδείξεως καὶ διακριτικῶς. Ἡ πομένετε τὴν ζωὴν, ἀλλὰ δὲν ἀντιδράτε. Ὁ ἐγωισμὸς σας ἐκδηλῶνεται εἰς μικρὰ καπρίτσια καὶ πνεύματα. Πρῶτα αἰσθημὰ. Δὲν θὰ

ΠΡΟΙΟΧΗ

Οἱ ἀλληλογραφούντες μετὰ τὴν Γραφολογόν, τὸν Δρα Κάμα καὶ τὸν Ἰατρὸν Δερματολόγον, ἀφείλουν ἀπὸ σήμερα νὰ συνοδεύουν τὰς ἐρωτήσεις τῶν μετὰ ΔΡΑΧΜΑΣ ΔΕΚΑ (10), δικαίωμα δημοσιεύσεως τῆς ἀπάντησεως στὸν ἑθναυρὸν. Οἱ δὲ ἐσωκλείοντες τὸ ἀκρίβες ἀντίτιμον, δὲν θὰ λαμβάνουν ἀπάντησιν.

κυριαρχήσουν ἐπάνω σας ἐξ ὀλοκλήρου. Γάμος βραδύνει ἀκόμην. Θὰ εἶνε εὐτυχὴς καὶ θὰ σὰς ἀναδιδῶσιν εἰς ἀντικρῶν κοινωνικὴν θέσιν τῆς σημερινῆς. Κ. Β. Μ. Α. Τ. Ο. Δ. Ο. Ν. Α. Β. Ε. Ο. Σ. 6. — Εἰσθε ἐπιπολαιὸς, ἀλλὰ ἔχετε πολὺ καλὰ αἰσθημὰ καὶ ἡ διαθέσις σας σὰς ὀφείλει πρὸς τὴν ἐνερπότητιν καὶ τὰς περὶ τῆς. Ὀλίγον ἀκατάστατος. Πρὲς καὶ νὰ περιπολήσῃτε περισσότερο τὸν ἑαυτὸν σας καὶ νὰ καλλιεργήσῃτε τὴν καλαισθησίαν σας. Εἰς τὰ αἰσθημὰ θὰ συναντήσετε μερικὰς ἐναντιότητες. Ὁπωδήποτε μὴν σπεύδετε. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ, ἀλλ' ὅχι κατὰ τὸν ὁρισμένον. Γάμος κατόπιν αἰσθημῶτος. Βραδύνει ἀκόμην.

Β. Β. Β. — Χαρακτήρ εἰλικρινὴς καὶ ὀρθόμομος. Πολὺ ἐγώιστος καὶ ἀπόκομτος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Ἡ αἰσθηματικὴ τρυφερότης δὲν εἶνε τὸ χαρακτηριστικόν σας. Εἰς εἰς τὸν ἑαυτὸν σας καὶ δὲν ἀποβλέπετε παρὰ μόνον εἰς τὴν προσωπικὴν σας ἱκανοποίησιν. Ἡ φιλή σας εἶνε ἱδριώτερος χαρακτήρ καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὰ ἐνδοτικὰ τῆς. Ὑπάρχει σ' αὐτὴν περισσότερος ἐνθουσιασμός παρὰ αἰσθηματισμός. Ὁπωδήποτε, εἶνε ἀρκετὰ προσεκτικὴν πρὸς αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἐπιδεικνύει διαθέσεις. Ἡ καρδιά δὲν μὴν παρὰ σύμφωνον μετὰ τὰς διεγέρσεις τῆς στιγμῆς. Δὲν βλέπω σθεαρόν ἐξέλιξιν εἰς τὸ αἰσθημὰ σας, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὺς ἀντικρῶν.

Μ. Μ. Ο. Ζ. Α. — Δὲν εἶνε δυνατὸν δύστην ὡς σὰς ἐναγορᾷ εἰς τὸ αἰσθημὰ γὰρ τὸ ὅτι οὐκ ἔχει γράμματα. Ἐκτός τοῦ ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτούμενην θερμότητα, ἡ ὅλη τὴν αἰσθημὰ τὸν προσηύδατε τὴν δυστυχίαν μίαν ἄλλη ὑπάρξειν καὶ ἐπ' αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ θέλετε νὰ βασισθῇτε τὴν εὐτυχίαν σας. Ὁ φίλος σας δὲν εἶνε ὁπωδήποτε τὴν πρόβλεψιν νὰ ἀκολουθῇ μίαν παρομοίαν λύσιν. Ἡ ζωὴ σας δὲν ὑπάρχει ὡς σήμερα εὐτυχῆς. Αἱ δοκιμασίαι όμως πρὸς ὅπως δὲν πρέπει νὰ σὰς κάνουν νὰ χάνετε τὸ θάρος σας. Ὁ γάμος σας εἶνε

δύνη ἀκόμην. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν συνουκείας μετὰ πρόσωπον τὸ ὅποιον θὰ σὰς ἐξασφαλίσῃ τὴν οἰκονομικὴν ἀνείσιν καὶ θὰ σὰς κἀν ὡς εἶσθε μίαν ζωνὴν πολὺ εὐχάριστον. Ὑπολογίζετε εἰς τὴν πρόβλεψιν πρὸς σὰς κἀν καὶ μὴν ἀπελθίσεσθε.

Χ. Π. Χ. 230. — Στρυφνὸς καὶ δύστηνος χαρακτήρ. Πολὺ μεμψιμοιρὸς καὶ στενωχόρος. Ζηλοῦντες καὶ μνησικακεῖτε εὐκόλως. Εἰς τὴν οἰκονομικὴν σας ζωὴν ἔχετε μερικὰς περιπέτειας, αἱ ὅποια θὰ σὰς λυτήσιν πολὺ. Νὰ περιπολήσῃτε περισσότερο τὴν ὁλὴν ἐμφάνισιν σας καὶ νὰ καλῇτε ρευστὴ τὰς σχέσεις μετὰ τὸν περὶ ὅλον σας. Γάμος ὅχι συντόμος. Θὰ προσκορῇ εἰς ἐμπόδιον καὶ δυσκολίας. Προσεύχεται τὰ αἰσθημὰ σας. Δὲν εὐνοῖσθε ἀπολύτως. Οἱ κοινωνικὰ κατὰστατος δύσκολος. Δὲν βλέπω περισπωσιν συντόμου καλῶτερου.

Κ. Ο. Ρ. Α. 472. — Ἀκατάστατος χαρακτήρ. Εἰσθε γεμάτῃ ἀπὸ αὐτοβητισμὸν καὶ δὲν λογικῶς σθε καθόλου. Νωθρὰ διαθέσις. Καὶ σὰς ἐπὶ τῆς ζωῆς δὲν ἔχετε ἀνέναντι γέννην καλαιοσθησίαν. Θὰ ἔχετε μερικὰς ἐκτελέσεις εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κατὰστατος. Τίποτε ἄλλο δὲν βλέπω.

Ε. Σ. Π. Ο. Α. Ζ. 318. — Δὲν εἰσθε εὐδὺς καὶ εὐαικρινῶς χαρακτήρ. Ὑποκρίνεσθε μετὰ ὅλην εὐκολίαν καὶ στερεῖσθε φυσικότητος. Ροπή πρὸς τὰς περιπέτειας. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμην. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημῶτος, ἀλλὰ δὲν προσκορῇ εἰς ἐμπόδιον καὶ ἀναβολὰς. Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Τὰ σημερινὰ σας αἰσθημὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. Θὰ ἔχετε μερικὰς μετακινήσεις εἰς τὴν ζωὴν σας.

Δ. Ο. Σ. Π. Ο. Ν. Β. Ε. Χ. — Δὲν θὰ μπορέσῃτε νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς τὰ ἐρωτήματα σας ἐάν δὲν μοῦ στείλετε ἐνα ἀπόκομ μὲ πιστολήν, τῆς φίλης σας. Μοῦ εἶνε ἀπαιτούμενον γὰρ νὰ κρίνω τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σθεαρότητα τὸν ἑαυτὸν σας αἰσθημῶτος τῆς.

Ε. Σ. Π. Ο. Α. Ζ. 318. — Δὲν εἰσθε εὐδὺς καὶ εὐαικρινῶς χαρακτήρ. Ὑποκρίνεσθε μετὰ ὅλην εὐκολίαν καὶ στερεῖσθε φυσικότητος. Ροπή πρὸς τὰς περιπέτειας. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμην. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημῶτος, ἀλλὰ δὲν προσκορῇ εἰς ἐμπόδιον καὶ ἀναβολὰς. Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Τὰ σημερινὰ σας αἰσθημὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. Θὰ ἔχετε μερικὰς μετακινήσεις εἰς τὴν ζωὴν σας.

Ε. Σ. Π. Ο. Α. Ζ. 318. — Δὲν εἰσθε εὐδὺς καὶ εὐαικρινῶς χαρακτήρ. Ὑποκρίνεσθε μετὰ ὅλην εὐκολίαν καὶ στερεῖσθε φυσικότητος. Ροπή πρὸς τὰς περιπέτειας. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμην. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημῶτος, ἀλλὰ δὲν προσκορῇ εἰς ἐμπόδιον καὶ ἀναβολὰς. Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Τὰ σημερινὰ σας αἰσθημὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. Θὰ ἔχετε μερικὰς μετακινήσεις εἰς τὴν ζωὴν σας.

Ε. Σ. Π. Ο. Α. Ζ. 318. — Δὲν εἰσθε εὐδὺς καὶ εὐαικρινῶς χαρακτήρ. Ὑποκρίνεσθε μετὰ ὅλην εὐκολίαν καὶ στερεῖσθε φυσικότητος. Ροπή πρὸς τὰς περιπέτειας. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμην. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθημῶτος, ἀλλὰ δὲν προσκορῇ εἰς ἐμπόδιον καὶ ἀναβολὰς. Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Τὰ σημερινὰ σας αἰσθημὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. Θὰ ἔχετε μερικὰς μετακινήσεις εἰς τὴν ζωὴν σας.

μὲς εὐαικρινῶς καὶ μπορεῖ νὰ ἀφωσιώθῃ, πάντοτε κατὰ τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὸν τρόπον τοῦ. 4) Ἐξέλιξις ὅχι συντόμος. Πρέπει νὰ ὑπομείνετε παθητικὰ τὴν κατὰστατον. Δὲν βλέπω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. 5) Ἡ πρόβλεψις περὶ γάμου δὲν μοῦ εἶνε εὐκόλος πρὸς τὸ παρόν. Συγκεκριμένη σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ὀφείλει. 6) Κατόπιν μακροῦ αἰσθημῶτος. 7) Πιθανόν. Μὴν ζητᾷτε νὰ τὰ μάθετε ὅλα. 8) Ναι. Παιδιά θὰ ἀποκτήσετε. 9) Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς πικρίας. Ὁχι δὲ μὲς σθεαρόν ἀπογοητεύσεις. Ζοὴ ἐντὸς πλαισίου κωπῆς περιορισμένη, ἀλλ' εὐτυχῆς.

Κ. Α. Σ. Α. Ν. Α. Μ. Α. Τ. Α. — Μικρολογεῖτε πολὺ καὶ αὐτὸ σας ἀφαιρᾷ πολλὰς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας τῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ ἀφίσετε πρὸς ἑαυτὸν σας. Δὲν δημιουργεῖτε πολλὰς συμπλοκάς γύρω σας, ἀλλ' αὐτὸ ὀφείλεται περισσότερο εἰς τὸν ὀρθόστονον καὶ ἐξαιρετικὰ καλὸν χαρακτήρ σας. Δὲν ὑπάρχουν ἐχθρότητες ὅπως φαντάζεσθε. Μερικὰ καυστικὰ ῥήσεις. Κατόπιν ἀμοιβαίου αἰσθημῶτος. Ὁχι πολὺ συντόμος. Νὰ μοῦ στείλετε ἀπόκομ μὲ πιστολήν τοῦ προσώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Μερικὰ σημεῖα σὰς περιπέτειας. Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Πρέπει νὰ προσέχετε περισσότερο τὴν ὑγίαν σας. Ἡ τύχη θὰ σὰς εὐνοήσῃ ἀλλὰ πρέπει νὰ συντελέσετε καὶ σὰς εἰς τὴν εὐτυχίαν σας. Ταξιδία ὅχι σημαντικὰ. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις.

Π. Α. Χ. Ο. Λ. Η. Ν. 13 — 2. — Τὰ αἰσθημὰ σας δὲν εἶνε πολὺ ἐκτελέσις. Μάλλον ἐπιφανειακὰ καὶ ἀσταθῆ. Αἱ διαθέσεις σας ἀλλάζουν συχνά καὶ αἱ αἰσθηματικὰ ἐξάρσεις σας κορυφάζουν πολὺ εὐκόλως κατὰστατος. Σὰς λείπει ἡ ὀρμή καὶ ἡ ζωτικότης. Τὸ αἰσθημὰ τοῦ φίλου σας εἶνε εὐαικρινῶς καὶ θὰ εὐνοήσῃτε ἀπὸ τὸ δικὸν σας. Ἡ σταθερότητα τοῦ καλῆ καὶ σχετικῶς συντόμος. Δὲν ὑπάρχει περισπωσιν γάμου πρὸς τὸ παρόν. Θὰ παρεμύνησιν πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἀνὰ μαλιστα. Αἱ διαθέσεις σας εἶνε εὐαικρινῶς. Δὲν πρέπει νὰ διασπῇτε.

Ν. Ε. Α. Ν. — Ἐλ λ α δ α. — Σὰς ἔχω ἥδη ἀπαντήσῃ. Δὲν ἔχω νὰ προσέσω τίποτε εἰς τὴν προηγουμένην ἀπάντησιν μου.

Τ. Α. Ρ. Ζ. Α. Ν. Κ. Α. Πάτρως. — Ἐκώματε πολὺ καλὰ νὰ θέσετε τέκνα εἰς αὐτὸ τὸ εἰδύλιον. Οἱ χαρακτήρες, ὁ δικὸς σας καὶ τῆς πρώτης φίλης σας, δὲν ταιριάζουν καθόλου καὶ αἱ σχέσεις σας δὲν εὐνοῦνται κατ' ἀνάγκην μέσα εἰς μίαν ἀντιμετωπίσιν ἀσυνενοῦν καὶ διαρκῶν ἐρίδων. Καλὸν εἶνε συνεπὲς νὰ μὴ γυρίτε τὸ ἐλπίμα σας πρὸς τὸ παρελθόν καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὸν δρόμον πρὸς ἀνοιγμένην μπροστὰ σας. Ἐχετε πολὺ καλὸν χαρακτήρ καὶ σὰς χαρακτηρίζει ἡ θετικότης καὶ ἡ σταθερότης. Τὸ ἐλπίμα σας εἶνε ὅτι μικρολογεῖτε πολλὰς φορὰς καὶ κατατρίβετε μετὰ τῆς ἀσθημῶτος πρᾶγμα. Θὰ προσεῖσθε δὲν ἀρκετὰ εἰς τὴν ζωὴν σας καὶ θὰ ἀναδειχθῇ κοινωνικῶς. Δὲν πρέπει νὰ κάνετε σκέψιν γὰρ μοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Α. Π. Ο. Υ. Ο. Τ. Ε. Μ. Ε. Ν. Χ. Ν. — Σὰς χαρακτηρίζει μίαν ἀδελφότητα εἰς τὴν ἀντιμετωπίσιν ὅλων τῶν ὑποθέσεων τῆς ζωῆς σας, ἢ ὅποια μπορεῖ νὰ ἀποβῇ ἐπιτυχία γὰρ σας. Ἐνδοσχεῖσθε καὶ ἀπογοητεύετε μετὰ μίαν καταληκτικὴν ἐνδοκίαν, αὐτὸ δὲ ἀποτελεῖ νὰ ἀφαιρῇ τὸν βρῶμα διὰ τὴν ζωὴν σας. Σήμερον διέρχεσθε μίαν ψυχολογικὴν κρίσιν, ἢ ὅποια εἶνε χειρότερη ἀπὸ κάθε ἄλλην φάσιν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ συνάψετε, δὲν αἰσθημὰ μεγάλῃν σημασίαν εἰς τὸ αἰσθημὰ τοῦ φίλου σας. Εἶνε ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου πρὸς δέχονται καὶ λιβανιστὸν τὰς ἐκδηλώσεις συμπαθείας τῶν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸς δὲν εἶνε διατεθειμένοι νὰ δώσουν τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τῶν. Ὑπομὸν γινακτικὴ διαθέσις εἰς ὅλα. Δὲν τὴν χαρακτηρίζει μεγάλη στοργὴ οὐτε μεγάλῃ ἀφοσίωσις. Θὰ ἐκνεύει περισσότερο μετὰ γυναικῶν τῶν συμπεριόντων παρὰ τῶν ἀνδρῶν. Περὶ τῶν γάμων δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρόν.

«ΘΗΣΙΑΥΡΟΙΣ»

Υπεύθυνος Συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρδακί 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια Εσωτερικὸν Δρχ. 506
Εξαμηνίως 250

Εμψυχωτὰ καὶ ἐπιτογαλ εἰς διατάγησιν: «Περιοδικὸν ἑθναυρὸς» — Ἀθήνας, Σανταρόβας, 5.

Προϊστάμενος Τοπογραφεῖος:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμασκῶς 4, Παγκράτι)

Μουρμουράκι Α. Σ. — Ὁ φίλος σας εἶνε ἐκτελέσις αἰσθημῶτος πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Αἱ διαθέσεις σας εἶνε εὐαικρινῶς καὶ εὐνοῦνται τὸν ἀνθρώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁχι ὅχι συντόμος. Πρέπει νὰ ὑπομείνετε παθητικὰ τὴν κατὰστατον. Δὲν βλέπω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. 5) Ἡ πρόβλεψις περὶ γάμου δὲν μοῦ εἶνε εὐκόλος πρὸς τὸ παρόν. Συγκεκριμένη σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ὀφείλει. 6) Κατόπιν μακροῦ αἰσθημῶτος. 7) Πιθανόν. Μὴν ζητᾷτε νὰ τὰ μάθετε ὅλα. 8) Ναι. Παιδιά θὰ ἀποκτήσετε. 9) Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς πικρίας. Ὁχι δὲ μὲς σθεαρόν ἀπογοητεύσεις. Ζοὴ ἐντὸς πλαισίου κωπῆς περιορισμένη, ἀλλ' εὐτυχῆς.

Κ. Α. Σ. Α. Ν. Α. Μ. Α. Τ. Α. — Μικρολογεῖτε πολὺ καὶ αὐτὸ σας ἀφαιρᾷ πολλὰς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας τῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ ἀφίσετε πρὸς ἑαυτὸν σας. Δὲν δημιουργεῖτε πολλὰς συμπλοκάς γύρω σας, ἀλλ' αὐτὸ ὀφείλεται περισσότερο εἰς τὸν ὀρθόστονον καὶ ἐξαιρετικὰ καλὸν χαρακτήρ σας. Δὲν ὑπάρχουν ἐχθρότητες ὅπως φαντάζεσθε. Μερικὰ καυστικὰ ῥήσεις. Κατόπιν ἀμοιβαίου αἰσθημῶτος. Ὁχι πολὺ συντόμος. Νὰ μοῦ στείλετε ἀπόκομ μὲ πιστολήν τοῦ προσώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Μερικὰ σημεῖα σὰς περιπέτειας. Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Πρέπει νὰ προσέχετε περισσότερο τὴν ὑγίαν σας. Ἡ τύχη θὰ σὰς εὐνοήσῃ ἀλλὰ πρέπει νὰ συντελέσετε καὶ σὰς εἰς τὴν εὐτυχίαν σας. Ταξιδία ὅχι σημαντικὰ. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις.

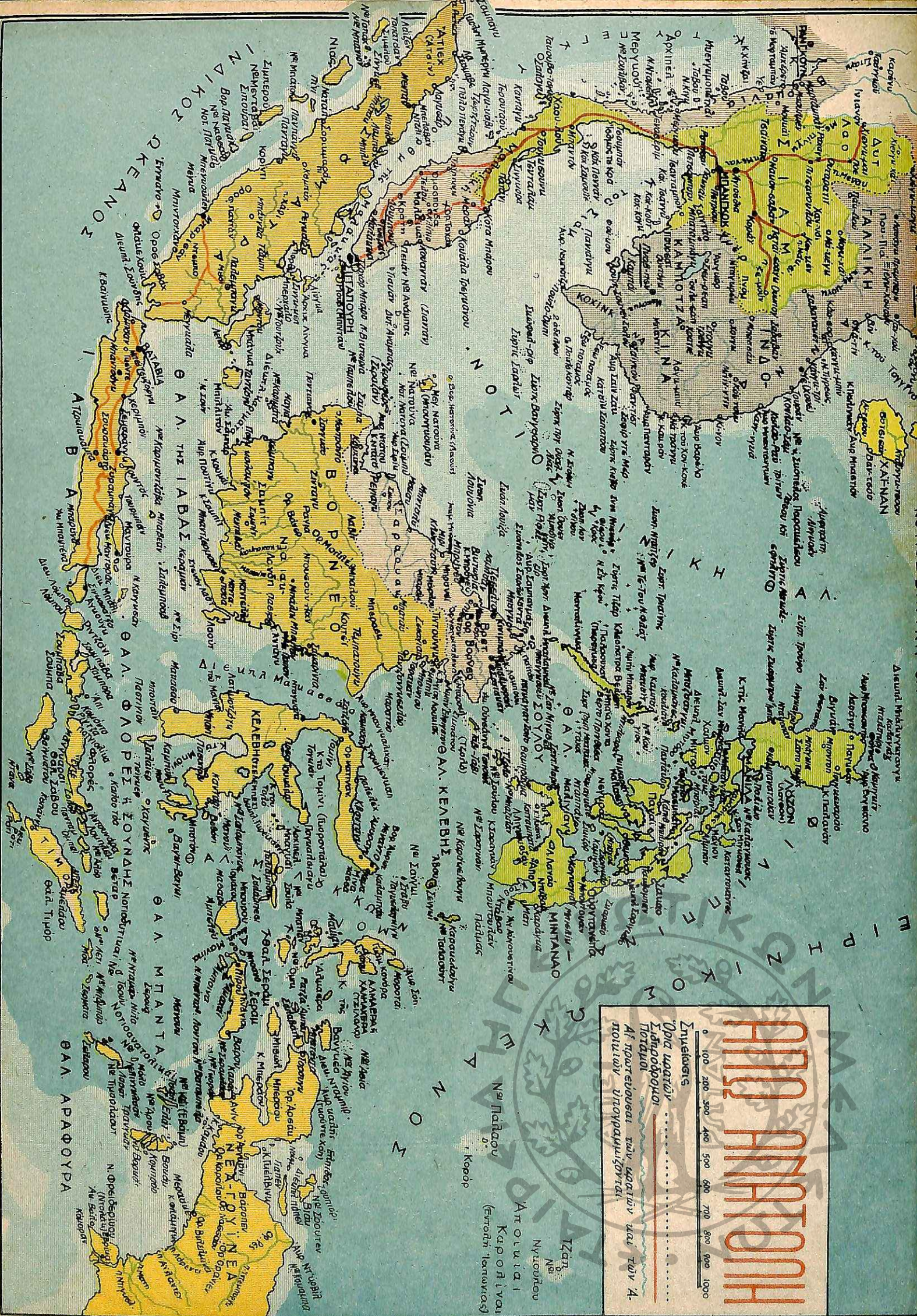
Μ. Χ. Ε. Α. — Σὰς λείπει τὸ θάρος καὶ ἡ ἀντιμετωπίσιν. Εἰς τὸν ἀνθρώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁχι ὅχι συντόμος. Πρέπει νὰ ὑπομείνετε παθητικὰ τὴν κατὰστατον. Δὲν βλέπω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. 5) Ἡ πρόβλεψις περὶ γάμου δὲν μοῦ εἶνε εὐκόλος πρὸς τὸ παρόν. Συγκεκριμένη σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ὀφείλει. 6) Κατόπιν μακροῦ αἰσθημῶτος. 7) Πιθανόν. Μὴν ζητᾷτε νὰ τὰ μάθετε ὅλα. 8) Ναι. Παιδιά θὰ ἀποκτήσετε. 9) Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς πικρίας. Ὁχι δὲ μὲς σθεαρόν ἀπογοητεύσεις. Ζοὴ ἐντὸς πλαισίου κωπῆς περιορισμένη, ἀλλ' εὐτυχῆς.

Α. Δ. Κ. Ρ. Ο. Μ. Ε. Ν. Ο. Ν. — Τὸ πρὸς ἀπαιτούμενον. Ἐκτελέσις αἰσθημῶτος πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Αἱ διαθέσεις σας εἶνε εὐαικρινῶς καὶ εὐνοῦνται τὸν ἀνθρώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁχι ὅχι συντόμος. Πρέπει νὰ ὑπομείνετε παθητικὰ τὴν κατὰστατον. Δὲν βλέπω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. 5) Ἡ πρόβλεψις περὶ γάμου δὲν μοῦ εἶνε εὐκόλος πρὸς τὸ παρόν. Συγκεκριμένη σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ὀφείλει. 6) Κατόπιν μακροῦ αἰσθημῶτος. 7) Πιθανόν. Μὴν ζητᾷτε νὰ τὰ μάθετε ὅλα. 8) Ναι. Παιδιά θὰ ἀποκτήσετε. 9) Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς πικρίας. Ὁχι δὲ μὲς σθεαρόν ἀπογοητεύσεις. Ζοὴ ἐντὸς πλαισίου κωπῆς περιορισμένη, ἀλλ' εὐτυχῆς.

Α. Ε. Ν. Α. Ν. — Ὁ φίλος σας εἶνε ἐκτελέσις αἰσθημῶτος πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Αἱ διαθέσεις σας εἶνε εὐαικρινῶς καὶ εὐνοῦνται τὸν ἀνθρώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁχι ὅχι συντόμος. Πρέπει νὰ ὑπομείνετε παθητικὰ τὴν κατὰστατον. Δὲν βλέπω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. 5) Ἡ πρόβλεψις περὶ γάμου δὲν μοῦ εἶνε εὐκόλος πρὸς τὸ παρόν. Συγκεκριμένη σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ὀφείλει. 6) Κατόπιν μακροῦ αἰσθημῶτος. 7) Πιθανόν. Μὴν ζητᾷτε νὰ τὰ μάθετε ὅλα. 8) Ναι. Παιδιά θὰ ἀποκτήσετε. 9) Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς πικρίας. Ὁχι δὲ μὲς σθεαρόν ἀπογοητεύσεις. Ζοὴ ἐντὸς πλαισίου κωπῆς περιορισμένη, ἀλλ' εὐτυχῆς.

Τ. Σ. Ζ. — Αὐτοβητισμὸς δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἐκτελέσις αἰσθημῶτος πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Αἱ διαθέσεις σας εἶνε εὐαικρινῶς καὶ εὐνοῦνται τὸν ἀνθρώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁχι ὅχι συντόμος. Πρέπει νὰ ὑπομείνετε παθητικὰ τὴν κατὰστατον. Δὲν βλέπω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. 5) Ἡ πρόβλεψις περὶ γάμου δὲν μοῦ εἶνε εὐκόλος πρὸς τὸ παρόν. Συγκεκριμένη σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ὀφείλει. 6) Κατόπιν μακροῦ αἰσθημῶτος. 7) Πιθανόν. Μὴν ζητᾷτε νὰ τὰ μάθετε ὅλα. 8) Ναι. Παιδιά θὰ ἀποκτήσετε. 9) Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς πικρίας. Ὁχι δὲ μὲς σθεαρόν ἀπογοητεύσεις. Ζοὴ ἐντὸς πλαισίου κωπῆς περιορισμένη, ἀλλ' εὐτυχῆς.

ραμμεῖτε διὰ τὴν βῆν εἶνε πολὺ σταθερὰ. Νὰ μοῦ στείλετε ἐνα ἀπόκομ μὲ πιστολήν τοῦ προσώπου πρὸς σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁχι ὅχι συντόμος. Πρέπει νὰ ὑπομείνετε παθητικὰ τὴν κατὰστατον. Δὲν βλέπω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναλάβετε καμμίαν πρωτοβουλίαν. 5) Ἡ πρόβλεψις περὶ γάμου δὲν μοῦ εἶνε εὐκόλος πρὸς τὸ παρόν. Συγκεκριμένη σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ὀφείλει. 6) Κατόπιν μακροῦ αἰσθημῶτος. 7) Πιθανόν. Μὴν ζητᾷτε νὰ τὰ μάθετε ὅλα. 8) Ναι. Παιδιά θὰ ἀποκτήσετε. 9) Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς πικρίας. Ὁχι δὲ μὲς σθεαρόν ἀπογοητεύσεις. Ζοὴ ἐντὸς πλαισίου κωπῆς περιορισμένη, ἀλλ' εὐτυχῆς.

ΑΙΟΛΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Σημειώσεις
Οις υατρίν
Σημειώσεις
Αι παρτέλεις των υατρίν και των Α.
πολιών υιοθετούνται.

Αιολία
Καπορίαι
(Ενδοχ. Ιαπωνίας)

Κορφο

Νο Παλαίου

Νο Σοφία

Νο Σοφία

Νο Σοφία

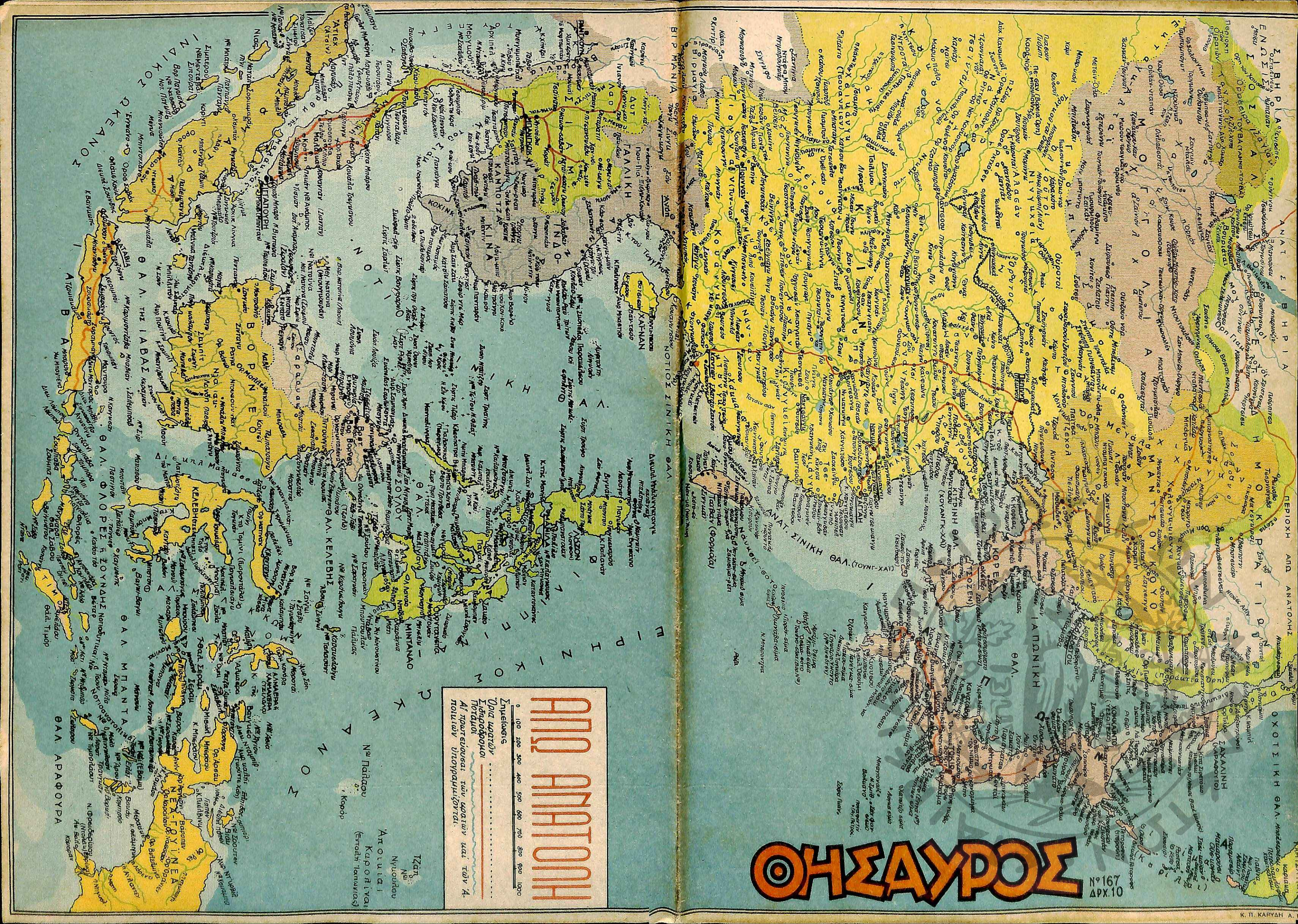
Νο Σοφία

Νο Σοφία

Νο Σοφία

Νο Σοφία

Νο Σοφία

ΕΛΛΑΣ

№167
ΑΡΧ.10

ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

Σημειώσεις
Οι αποστάσεις
Σημειώσεις
Από το κέντρο των πόλεων και των Α.
ποικιών υπογράφονται.

Απόσταση
Απόσταση
Απόσταση